

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΕΤΟΣ Α΄. ΦΥΛΛΑΔ. 45—46.

1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1866.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΤΕΛΕΤΗ

ΤΟΥ

ΑΔΕΛΦΟΥ ΛΕΟΠΟΛΔΟΥ,

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΒΕΛΓΩΝ,

Προστάτου τῆς Ἐθν. Φραγκμασωνίας.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Τὴν ψυχὴν αὐτὴν αἰνοῦμεν ἐν τῷ νῶ τούτῳ. Τὸ σκῆπτρον, τὸ στέμμα καὶ πάντα τὰ ἐμβλήματα τῆς βασιλικῆς ἰσχύος ἐγκατέλιπον τὸν ἐνδοξὸν ὑμῶν Ἀδελφόν, καὶ εἰσέρχεται ἐν τῷ νῶ τῆς ἀθανασίας μετὰ μόνῃς τῆς ἀναμνήσεως τοῦ καλοῦ, ὅπερ ἔπραξεν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ σεβασμία σκιά τοῦ πρώτου Βασιλέως τῶν Βέλγων φθάνει εἰς τὸ ἄσυλον τῶν εὐεργετῶν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἐνώπιον αὐτῆς σπεύδουσι πᾶσαι αἱ μεγάλαι ψυχαί, αἵτινες ἐγένοντο ἡ δόξα τῆς Βελγικῆς, πάντες ὅσοι ὡς ὁ Λεοπόλδος ἐπάλαισαν διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πατρίδος. Ὁ Ἀμπόριξ ὁ ἀγωνισάμενος κατὰ τῆς Ῥώμης, ὁ Ἄρτεβελδ ὁ παλαίσας μετὰ τῆς Γαλλίας, ὁ Λάρνιξ μετὰ τῆς Ἰσπανίας, ὁ Ἀκνεσάνος ὁ πολεμήσας κατὰ τῆς Αὐστρίας. Πάντες οὗτοι ἦσαν ἄνδρες μεγάλης γενναιότητος, οἵτινες καθ' ὅλους τοὺς χρόνους τοῦ ἐνδόξου παρελθόντος μας μετῆλθον τὴν δύναμιν αὐτῶν καὶ προσέφερον τὴν ζωὴν των, ἵνα ἀποσπάσῃ τὴν Βελγικὴν τοῦ ξενικοῦ δεσποτισμοῦ καὶ ἰδρῦσῃ εἶθνος ἐλεύθερον καὶ ἀνεξάρτητον.

Καὶ περίξ τῶν ἡρώων τῆς ἱστορίας ἡμῶν συντάσσονται οἱ καλλιτέχναι, οἵτινες ἐδόξασαν τὴν πατρίδα, ἵνα ἀποδείξωσιν εἰς τοὺς πιστεύοντας αὐτὴν νεκρὰν ὅτι ἦτο μόνον κεκοιμημένη· οἱ ποιηταὶ μας οἵ-

τινες ἔψαλλον τὴν πατρίδα ἵνα παρηγορῶσιν τὸν λαὸν ἐν τῇ δουλείᾳ καὶ νὰ ἐμπνέωσιν αὐτῷ ἐλπίδας· οἱ συγγραφεῖς, οἱ σοφοὶ μας, εὐγενῆ θύματα τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ καὶ τῆς πολιτικῆς μισαλλοδοξίας, διότι ἐζήτησαν νὰ διδάξωσι καὶ νὰ φωτίσωσι τὰ πλήθη.

Οἱ ἥρωες οὗτοι, οἱ καλλιτέχναι, οἱ ποιηταί, οἱ συγγραφεῖς, οἱ σοφοὶ οὗτοι ἀπέθανον τεθλιμμένοι καὶ ἀπηλπισμένοι, διότι δὲν εἶδον, πρὸ τοῦ θανάτου των, τὴν πατρίδα θριαμβεύουσαν· ἀλλὰ σήμερον ὅτε τὸ μέγα ἔργον εἰς τὸ ὁποῖον ἀφιέρωσαν τὴν ζωὴν των θριαμβεύει καὶ λάμπει, ἡ χαρὰ των διεγείρεται ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ἐπιτελέσαντος αὐτό. Ὁ Λεοπόλδος στέφεται ἐξ ἀνθέων ἐπὶ τῷ γλυκεῖ ἤχῳ μουσικῆς ἀθανάτου. Οἱ τόνοι αὐτῆς εἶναι ἄγνωστοι ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ κόσμος εἰς τὸν ὁποῖον αἱ ψυχαὶ αὐταὶ κατοικοῦσιν εἶναι ὑψηλοτέρας φύσεως καὶ κεκαθαρμένους παντὸς γηίνου συγκράματος. Αὕτη εἶναι ἡ τελειότης ἣν ὁ ἄνθρωπος θηρεύει ἐδῶ κάτω χωρὶς ποτὲ νὰ ἐπιτύχη αὐτῆς. Ἐὰν ἐγνωρίζομεν τὴν εὐτυχίαν, τὴν χαρὰν ταύτην, πόσον ὀλίγον ἠθέλαμεν τιμᾶ τὰ ψευδῆ ταῦτα τῆς γῆς μεγαλεῖα, παίγνια τῆς τύχης ὅπου ἡ ἀρετὴ ἀπόλλυται.

Ὁ Λεοπόλδος συγκινοῦμενος ἰσχυρῶς ἐπὶ τῇ ἐπαφῇ ὅλων τῶν μεγάλων τούτων ψυχῶν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς λαμπρότητος ἧτις τὰς περιβάλλει: « Δὲν ἐγνώριζον, λέγει, ὅτι οἱ βασιλεῖς οἱ κυβερνῶντες τιμίως ἀμείβονται οὕτω καλῶς. Ἄν πάντες οἱ μονάρχαι ἐγνώριζον τί κερδαίνουσι καθισῶντες τοὺς λαοὺς των εὐτυχεῖς, δὲν ἠθέλεν ὑπάρχει πλέον καταπίεσις καὶ ἀθλιότης. Ἐτυχον καλοῦ λαοῦ, δὲν ἐδέσποσα αὐτοῦ, ἀλλ' ἐβασίλευσα. Συνεταιρίσθην εἰς τὸ ἔργον μου ἄνδρας μεγαθύμους, οἵτινες ἐνό-

ησαν τὸν σκοπὸν μου. Ἀνέπτυσσα ὅσον ἠδυνήθην τὸ πατριωτικὸν αἰσθημα, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν υφίσταται ἔθνος ἰσχυρὸν καὶ ἐλεύθερον. Οὐδὲν ἰσχυροποιεῖ τὴν συνειδησιν ἐνὸς λαοῦ ὡς ὁ ἔρωσ τῆς πατρίδος. Οὐδὲν καθιστᾷ αὐτὸ μᾶλλον πεποιθὸς πρὸς τὴν εἰμαρμένην του. Τὸ ὑψηλὸν τοῦτο αἰσθημα δεσπάζον τοῦ βίου του, τὸ καθιστᾷ ἐμβριθὲς ἄμα καὶ ἐνθουσιαστικόν, ἱκανὸν νὰ ἐννοήσῃ τὴν αὐταπάρησιν καὶ νὰ τιμηθῇ. Κουφὸς τις λαὸς, ἐλαφρὸς, ἄνευ δημοσίων ἠθῶν, ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ, ἀγνώμων, δὲν εἶναι ἀγρυπνος φύλαξ τῶν δικαιωμάτων του. Ὁ βελγικὸς λαὸς δὲν θέλει ποτέ ὑποφέρει νὰ προσβληθῇ, καὶ κόμμα τι ὅπερ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπλῶς μόνον ἤθελε προσπαθῆσαι νὰ δεσπόσῃ αὐτοῦ, θέλει ἀπολέσει τάχιστα τὴν ὑποστήρηξιν τοῦ ἔθνους. Ἐχω πεῖραν τούτου. Εἶδον τὸ δυσχερὲς τῆς θέσεως τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τοῦ ἔθνους οἵτινες, ἐκ καλῆς πίστεως, συνέβλησαν τὸ ὀξύχολον τοῦ ἔθνους. Τὸ αἰσθημα τοῦτο τῆς ὑπερηφανίας καὶ τῆς προσωπικῆς ἀξιοπρεπείας πηγάζει ἐν τῷ ἔρωτι τῆς πατρίδος, ὅστις εἶναι γενικὸς καὶ μέγιστος ἐν Βελγίῳ. Διότι δὲ ἐσεβάσθη τὸ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ὀρμέμφυτον τοῦτο, καὶ διέθρεψα τὸ αἰσθημα τῆς πατρίδος, ἔσχον παρὰ τοῦ λαμπροῦ τούτου λαοῦ τόσα δείγματα ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης. Οὐδεὶς μονάρχης ἔσχεν ὁμοίαν τῆς ἐμῆς εὐδαιμονίας. Οὐδεὶς λαὸς ἐπέδειξε διὰ τὸν βασιλέα του παρόμοιον ἐνθουσιασμόν.

« Ὅτε ὁ ὀρίζων τῆς πατρίδος ἐφαίνετο ἐπισκιαζόμενος, συνέτρεχε πρὸς ἐμέ. Αἱ ὁδοί, αἱ δημόσιαι πλατεῖαι, αἱ στέγαι τῶν οἰκιῶν, τὰ δένδρα τῶν ὁδῶν ἐκαλύπτοντο ὑπὸ ἀνθρώπων ἦτο δὲ τότε παραφορὰ γέλωτος καὶ κρυγαὶ χαρᾶς, δέσμαι ἀνθῶν καὶ ἄσματα θριαμβευτικά. Γυναῖκες, γέροντες, παιδία, πλούσιοι, πτωχοί, οἱ πάντες συνέτρεπον ἑμῖν μίαν δὲ πάντες εἶχον φωνήν, μίαν ψυχὴν, καὶ με ἀνευφήμουν ἵνα καθησυχάσωσι τὴν πατρίδα. Δὲν ἦσαν δὲ ὑπηρέται, δὲν ἦσαν δοῦλοι ἐορτάζοντες ἐορτὴν τῷ κυρίῳ των ἦσαν πολῖται οἵτινες ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ξένου καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀπεφάσιζαν νὰ ἐμμείνωσιν ἄνδρες ἐλεύθεροι· διότι ἦσαν ἀξιοὶ νὰ ἦναι τοιοῦτοι. Ὅποιος μέγας λαός! καὶ πόσον τὸ ἠθικὸν σθένος τὸ δεσπάζον αὐτοῦ ἦτο θέαμα σω-

τήριον καὶ γόνιμον! Ποσάκις ἐπανακάμπτων εἰς τὰ ἀνάκτορα ἐκλαίον ὑπὸ χαρᾶς. ἔσχον ὠραίας στιγμὰς ἐν τῇ ζωῇ μου, ἡμῖν εὐτυχέστερος ἢ ἂν εἶχον δρῆσαι δάφνας ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ἠγαπήμην παρ' ἀμφοτέρων τῶν μερίδων. Οὐδέποτε ἐπεχείρησα νὰ τὰς καταστρέψω οὐδὲ νὰ ὑποθάλψω τὴν μίαν πρὸς καταστροφὴν τῆς ἑτέρας, ἂν καὶ πολλάκις με κατηγορήσαν ἐπὶ τοῦτο. Ἀφῆκα νὰ ἐπενεργήσῃ τὸ δημόσιον πνεῦμα ἐλευθέρως καὶ οὕτως ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς πολιτικῆς μου καὶ ἡ πηγὴ τῆς δημοτικότητός μου.

« Ὁ υἱός μου ὅστις ἦτο μάρτυς τῶν ἐορτῶν τούτων, καὶ ὅστις εἶναι ἀξίος διάδοχός μου, θέλει ἀκολουθήσει τὸ παράδειγμά μου. Ἡ Βελγικὴ ὑπὲρ ἧς πάντες ἐπολεμήσατε καὶ ὑπεφέρατε, καὶ τὴν ὁποίαν ἔλαβον τὴν εὐτυχίαν νὰ ἴδω ἐλευθέραν, ἡ Βελγικὴ αὕτη, καὶ πιστεύσατε τὴν μαρτυρίαν μου, δὲν θέλει ποτέ ἀπολεσθῇ. Εἶναι κάλλιστα καθεστηκυῖα καὶ ἡ ἀνεξαρτησία της εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὴν ἐδραίωσιν τῆς Εὐρώπης.

« Σεῖς, Ἀμπόριξ, Ἄρτεβέλδ, σεῖς Μάρνιξ καὶ Ἀκνεσσάνς, σεῖς εἰσθε οἱ ἥρωες τῆς ἱστορίας της, οἱ πρῶτοι ἀπόστολοι καὶ οἱ μεγάλοι μάρτυρες τῆς ἀνεξαρτησίας της. Εἰς πᾶσαν πολιτικὴν καὶ θρησκευτικὴν μεταρρύθμισιν ὑπάρχουσι δύο εἶδη ἀνθρώπων· οἱ ἀρχόμενοι καὶ οἱ περαινόντες αὐτήν. Γνωρίζετε, ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ βίου του ἕκαστος, τίνες οἱ σχόντες τὸ ἐργωδέστερον μέρος. Ἐπαλαίσατε ἐν καιροῖς δυσκόλοις καὶ, ὡς πάντες οἱ μὴ εὐδοκιμήσαντες, ἐποτίσθητε ὑπὸ τῆς ἀχαριστίας καὶ τῆς ἀδικίας τοῦ λαοῦ· ἀλλ' αἱ γενεαὶ αἱ διαδεχθεῖσαι ὑμᾶς, εὖρον τὸ παράδειγμα τῆς ἀνδρείας σας, καὶ τὸ παράδειγμα τοῦτο ἀνεζωπύρωσε τὰς ψυχὰς των. Σήμερον ἡ μνήμη σας ἱκανοποιήθη καὶ τὸ Βέλγιον σᾶς ὀφείλει αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην. Ἡ εἰκὼν σας θέλει κοσμεῖ τὰς δημοσίας πλατεῖας, ἵνα, θεωρῶν ταύτας ὁ λαός, ἀναμνησκηται τοῦ ἠρωϊσμοῦ σας καὶ κρατύνηται ἀδιακόπως ὁ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἔρωσ του.»

— Λεοπόλδε, λέγει ὁ Μάρνιξ Σαίντ-Ἀλδεγόνδ, κατανοῶμεν ἐκ τῆς γλώσσης σου πόσον ἦσο ἀξίος τῶν ἀνευφημήσεων τοῦ λαοῦ σου. Ὑπὸ συνταγματικῶν βασιλεία ὡς σὺ, ἦτο ἐπίσης ἐλεύθερος ὡς ὑπὸ τὴν

καλλιτέραν τῶν δημοκρατιῶν, καὶ εὕρισκεν ἐν τῷ ὑμετέρῳ προσώπῳ τὸ τόσῳ καλῶς ἐκτιμηθὲν ὑπὸ τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων, ἐχέγγυον ἀσφαλείας. Ὑπῆρξες περισσότερον ἢ βασιλεῖς, ὑπῆρξες φιλόσοφος καὶ ὁμιλεῖς ὡς ὁμιλοῦν ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων. Πόσον εἶναι ἀληθὴς ὁ λόγος οὗτος, ἐάν οἱ βασιλεῖς ἐγίνωσκον ὁποῖον συμφέρον ἔχουσι καθιστῶντες τοὺς λαοὺς των εὐδαιμόνας! Φίλιππος ὁ Β' ὅστις ἐβασίλευε κατὰ τὴν ἐποχὴν μου βεβαίως φθονεῖ τὴν τύχην σου. Εὕρισκεται ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ ἀντικρῦ μέρους, ἐντὸς σφίρας σκοτεινῆς καὶ ὑγρᾶς ἢν οὐδέποτε αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐφώτισαν. Αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες του καταναλίσκονται εἰς ματαίαν μεταμέλειαν ὅτι ἐβασίλευσεν ἐπὶ τῆς Βελγικῆς χωρὶς νὰ σπεῖρῃ τὸ ἀγαθόν. Αἰσθάνεται, ἐννοεῖ τὸ κακόν ὅπερ ἔπραξεν εἰς τὴν τόσον ὠραίαν, τόσον εὐδαιμόνα πατρίδα μας, καὶ κλαίει πικρῶς. Παρ' αὐτῷ εὕρισκεται τὸ ὄργανον τοῦ φανατισμοῦ του, ὁ δοῦξ τῆς Ἀλβης καὶ τὰ μέλη τοῦ αἰμοβόρου δικαστηρίου του. Κεῖνται ἐτι ὑπὸ τὸν τρόμον τῶν περιφρονητικῶν κρυγῶν τοῦ λαοῦ, διότι τὰ ἐπὶ τῆς γῆς διαπραχθέντα ἐγκλήματα τοῦς παρκαλοουθοῦσι μέχρις ἐδῶ. Τὸ αἷμα τοῦ ἔγμονδ καὶ τοῦ Χόρν τοῦς πνίγει. Ἐνίοτε ὁ δοῦξ τῆς Ἀλβης καὶ οἱ συνένοχοι αὐτοῦ ἐξέρχονται τῆς ἀκινήσιας των καὶ ὀρθοῦνται ὡς Ἐριννύες ἐκδικήτριαι κατηγοροῦσαι τὴν αἰμοβόρον σκληρότητα τοῦ Φιλίππου Β'. Τότε ὁ βασιλεὺς οὗτος, ὁ ἄλλοτε τόσον ἰσχυρὸς καὶ ροβερός, ὀλοφύρεται, κλαίει καὶ αἰτιᾶται τὴν Ῥώμην ὅτι ὤθησεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ, ὅπου τσαῦτα διεπράξατο ἐγκλήματα. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του, ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ Ῥώμη ἦτο παντοδύναμος, ἀλλ' ἐδῶ, ἐνώπιον τῆς αἰωνίας δικαιοσύνης ἡ Ῥώμη δὲν ἰσχύει, οὐδέν.»

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους τοῦ Μάρνιξ, συνέρχονται περὶ τὸν Λεοπόλδον οἱ ἥρωες τῆς Ἰταλίας, πάντες ὅσοι ἐκ τῶν χρόνων τοῦ Δάντε μέχρι τοῦ Καβούρ ἐπάλασαν διὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἰταλικῆς πατρίδος. Ἐκεῖ εὕρισκονται πάντες, ποιηταί, καλλιτέχναι, δήμαρχοι, πολιτικοί, χαιρετῶντες εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Λεοπόλδου τὸν ἐλεύθερον λαόν, οὗ ἐγένετο τὸ εἶδωλον. Ἡ Ῥώμη ἦτις ὑπῆρξε κατὰ τὸν δέκατον

ἕκτον αἰῶνα ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς ἡμῶν καὶ τῆς ἀθλιότητος, ἐγένετο μέχρι τῶν τελευταίων χρόνων τὸ ἀόρατον ἐμπόδιον τῆς Ἰταλικῆς ἐθνότητος. Ἡ Βελγικὴ καὶ ἡ Ἰταλία εἶχον τὸν αὐτὸν ἐχθρὸν νὰ πολεμήσωσι καὶ ἀμφοτέραι ἐθρίαμβευσαν κατ' αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο οἱ ἥρωες τῆς ἐλευθέρως Ἰταλίας καὶ οἱ ἥρωες τοῦ ἐλευθέρου Βελγίου, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ Ῥώμη ὁμοίως κατήνεγκε πληγὰς, αἰσθάνονται ἀμοιβαίαν συμπάθειαν· ἀλλ' αἱ ψυχαι αὐταὶ δὲν ἀναμνησκονται τὰς παθήσεις ἃς ἡ δύναμις ἐπέφερον ἐπὶ τῶν σωμάτων αὐτῶν· ὁμιλοῦσι περὶ τῶν δημίων των ἄνευ μίσους· εἶναι γαλήνιοι, καὶ τὸ χριστιανικὸν αἰσθημα, τοῦ ὁποίου ἐν Ῥώμῃ γνωρίζουσι τόσῳ καλῶς τὴν γλώσσαν, τοὺς ἐμπνέει καὶ τοὺς ὀδηγεῖ. Τί σημαίνει ἂν τὰ σώματα αὐτῶν ἠκρωτηριάσθησαν, ἐκάησαν, ἀπηγχορίσθησαν ἢ ἐμαχαιρώθησαν. Αἱ ψυχαι των διέφυγον τοῦ σιδήρου τῶν φονέων. Ἡ πατρίς των ἦν ὑπερασπίσθησαν ἐθρίαμβευσαν. Τοῦτο ἀρκεῖ.

Θέλομεν ἤδη ἀφήσει τὰ μεγάλα ταῦτα πνεύματα συνδιαλεγόμενα περὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἀθλιότητων καὶ μεγαλειῶν, καὶ θέλομεν ἐξέλθει τοῦ ναοῦ τούτου, παρηγορημένοι καὶ μεστοὶ θάρρους ἐκ τοῦ ἐπιβάλλοντος θαύματος, ὅπερ παρέστη ἡμῖν, καὶ τοῦ ὁποίου οὐδεμία κοσμικὴ τελετὴ δύναται νὰ φθάσῃ τὸ μεγαλεῖον. Συγχωρήσατε δὲ πρὶν ἢ χωρισθῶμεν ν' ἀποτείνω παράκλησιν τινα εἰς ἐκεῖνον ὅστις ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Βέλγων, συγχωρήσατε νὰ τῷ εἶπω : « Σεβασμία σκιά τοῦ « ἀδελφοῦ μας, ἂν ἦναι ἀληθὲς ὅτι ἐκεῖθεν « τοῦ τάφου, αἱ ἀθάνατοι ψυχαι καταγίνονται ἀκόμη περὶ ἐκείνων τοὺς ὁποίους « ἠγάπησαν ἐδῶ κάτω, καὶ θεωροῦσι μακρὸθεν τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἔργου, ὅπερ « ἤρξαντο, μὴ λησμόνει ποτέ τὴν μικρὰν « ταύτην γωνίαν, ἐφ' ἧς ἐβασίλευσας· καὶ, « ἐπειδὴ φρονεῖς ὅτι ὁ ἔρωσ τῆς πατρίδος « εἶναι ἡ πηγὴ παντὸς μεγαλείου, μὴ ἀφήσης ποτέ νὰ σβεσθῇ ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ « λαοῦ, τὸ βαθύ τοῦτο αἰσθημα ὅπερ κατέστησε τὴν φήμην του τόσον λαμπρὰν « καὶ ὅπερ θέλει τὸν διατηρήσει ζῶντα αἰωνίως. »

Ὅλοι οἱ λαοὶ ἐμεγαλύνθησαν καὶ εὐδαιμόνησαν ἐφ' ὅσον ἐζωογονοῦντο ὑπὸ τοῦ αἰσθηματος τῆς πατρίδος. Ὅτε τοῦτο

εσβέσθη, τὰ πῦρ των διεφθάρησαν, ἡ ἰσχύς καὶ τὸ πνεῦμά των ἀπολώσθησαν ἐγένοντο κόνις.

Οἱ ἄνδρες πάσης ἐποχῆς καὶ παντός τόπου ἐν οἷς ἔκαμε τὸ αἶσθημα τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα ἐπραξαν θαύματα ἀνδρείας καὶ εὐγλωττίας. Αἱ ἥρωϊκα αὐτῶν πράξεις καὶ οἱ θεῖοι λόγοι παρήγαγον τοιαύτην ἐντύπωσιν ἐπὶ τοῦ κόσμου ὥστε τὸ ἀποτέλεσμα διαμένει ἔτι. Εἶναι ὡς πηγαὶ ζωογόνοι, πρὸς τὰς ὁποίας ἡ ἀνθρωπότης ἐρχεται, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, νὰ δροσισθῆ καὶ νὰ ἐνδυναμωθῆ.

Ἔβλεπε οἱ ἀπόστολοι τῆς ἀποθαφρύνσεως καὶ οἱ μάντις τῶν κακῶν, ἀντὶ ν' ἀποπλανῶσι τὸ ἔθνος, νὰ ἀποβάλλωνται καὶ νὰ ἀποκηρύττωνται ὑπὸ τοῦ ἔθνους, ὡς οἱ ἀσπονδότεροι τῶν ἐχθρῶν του. Διότι ὁ σπείρων τὴν ἀπειλασίαν καὶ τὸν τρόμον τί εἶναι, εἰ μὴ ἐχθρὸς τῆς πατρίδος;

Ἔβλεπε αὐτὸς τοῦ τόπου νὰ μὴ ἐμπιστευθῶσι ποτὲ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐργαζομένων τούτων φιλοδόξων, οἵτινες, ἵνα θριαμβεύσωσι, διαδίδωσι τὸν τρόμον καὶ φονεύουσι τὴν πίστιν, τὴν ἐλπίδα καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν, τὰς ἀρετὰς ταύτας τῶν ἐλευθέρων καὶ ἰσχυρῶν ἔθνων καὶ ἀντὶ νὰ σμικρυνθῆ ἐπὶ τῆ αὐτῶν ἐπαφῆ, ἡ Βελγικὴ, ἥτις τόσον ἐμεγαλύνθη κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη, ἃς μεγαλύνεται, ἃς μεγαλύνεται πάντοτε, ἵνα τὸ παράδειγμα τῆς ἀναπτύξεώς της ὀφείλεται ὀλόκληρον εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἔχη ἐπὶ τῶν τυχῶν τῶν ἄλλων λαῶν ἐπήρειαν εὐεργετικὴν.

Οὕτω ἡ ἀνεξαρτησία της δὲν θέλει εἶσθαι εὐεργεσία δι' αὐτὴν μόνην, ἀλλὰ θέλει χρησιμεύσει ἵνα εἰσαχθῶσιν ἐν τῇ οὐδῶ τῆς ἐλευθερίας οἱ λαοὶ οἵτινες στένουσιν ἀκόμη ὑπὸ τὸν δεσποτισμόν καὶ οὕτω ἡ πατρίς ἡμῶν θέλει ἐφαρμόσει τὸ δόγμα τῆς ἀνθρωπίνης ἀδελφότητος, ὅπερ εἶναι τὸ θεμελιαῖον δόγμα τῆς Μασωνίας.

Μετὰ τὸν λόγον τοῦ ἀδελφοῦ Μεγάλου Ῥήτορος, ὁ Σεβασμιώτατος Ἐθνικὸς Μέγας Διδάσκαλος ὁδηγῶν τὴν Ἀνατολὴν, καὶ οἱ ἀδελφοὶ Μεγάλοι Ἐπόπται ὁδηγοῦντες τὰς στήλας των ἔρχονται νὰ καταθέσωσιν ἐπὶ τοῦ σηκοῦ τῶν Ἡλυσίων στεφάνους ἐξ ἐλιχρύσου καὶ κλάδους ἀκακίας.

Ὅτε ὁ τελευταῖος Ἀδελφὸς κατέθεσε τὸν κλῶνόν του, ὁ σεβασμιώτατος Ἐθνικὸς Μέγας Διδάσκαλος ἀποδίδει ἐπ' ὀνόματι τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς τοῦ Βελγίου καὶ πάντων τῶν βελγικῶν Λεσχῶν εὐχαριστήσεις εἰς τὰ ξένα Μασωνικά σώματα ἅτινα ἀντεπροσωπεύθησαν ἐν τῇ τελευτῇ.

Ὁ Μέγας διδάσκαλος, γενόμενος τὸ ὄργανον τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς, εὐχαριστεῖ πάντας ὅσοι διὰ τοῦ πνεύματός των συνεισέφερον εἰς τὸ νὰ λάβῃ ἡ πένριμος ἑορτὴ περισσοτέραν λαμπρότητα ποιηταί, μελοποιοί, καλλιτέχναι, λυρικοί, ζωγράφοι, ἀρχιτέκτονες, γλύπται καὶ κοσμηταί, ἔλαβον τὴν ἐκφρασίαν τῆς ἐλικρινεστέρας καὶ τῆς μᾶλλον ἀδελφικῆς εὐγνωμοσύνης.

Ἔῖτα ἀγγέλλει ὅτι πρὶν αἰεργασίαι ληξῶσι θέλει περιέλθῃ ἡ ἐλεοθήκη.

Ἡ ἐλαιοθήκη τῶν πτωχῶν περιελθοῦσα ἐπανέρχεται εἰς τὸν Ἀδελφὸν Νοσοκόμον, ἐπιφορτισμένον τὴν ἀπονομήν τῶν ἐλεημοσυνῶν.

Οἱ ἐργασίαι ἐπερατώθησαν κατὰ τὸν συνήθη τρόπον, καὶ πάντες οἱ ἀδελφοὶ ἀπέρχονται ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν γλυκειῆς καὶ σοβαρᾶς συγκινήσεως.

Ἐνεκρίθη ἐπ' ὀνόματι τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς τοῦ Βελγίου, τῇ 11ῃ ἡμέρᾳ τοῦ 12^{ου} μηνὸς τοῦ 1865^{ου} ἔτους.

Ὁ Ἀδελφὸς Μέγας Γραμματεὺς.

Κάρολος Λεμάγερ, 31^ο.

Ὁ Προσωρινὸς Μέγας Ἐθνικὸς Διδάσκαλος

Ἰωσήφ Βάρ Σηοὺτ, 33^ο.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΟΥ

ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ,

Ἰπὸ ΕΡΑΜΙΝΩΝΑΔ ΣΧΙΝΑ.

(Συνέχεια. 18^ο φυλ. 43—44.)

— Κέρατα τοῦ βοός! ἐκραύγασεν ὁ πυργοδεσπότης τρίζων τοὺς ὀδόντας. Ἀρκετὰ εἶπατε δὲν θέλετε νὰ πληρώσητε τὰ διόδια;

— Φεῦ, αὐθέντα, δὲν δυνάμεθα.

— Τότε ἡ διάβασις τῆς γεφύρας σᾶς ἀπαγορεύεται τοῦ λοιποῦ καὶ ἵνα μὴ γίνηται πλέον συνομιλία περὶ πληρωμῆς θέλω διατάξει νὰ κρημίσωσιν αὐτήν.

— Αὐθέντα, εἴμεθα πάντες εἰς τὴν ἐτέραν ὄχθην τοῦ Νίβα τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπιτρέψατε ἡμῖν νὰ μεταβῶμεν εἰς τὰς οἰκίας ἡμῶν καὶ νὰ ἐνωθῶμεν μετὰ τῶν συζύγων καὶ τῶν τέκνων μας.

— Ὄχι, διάβολο! Διέλθετε κολυμβῶντες, ἐν σᾶς ὀρέσκη, ἀλλὰ δὲν θέλετε διέλθει διὰ τῆς γεφύρας.

— Τὸ ρεῦμα εἶναι τοσοῦτον ὀρμητικόν, αὐθέντα εἶτα τί θέλομεν κάμει τὰ φορτώματα, τὰ ὅποια εἶναι εἰς τὴν ἐτέραν ὄχθην;

— Ρίψατέ τα εἰς τὸ ὕδωρ, ἀρχηγὲ τοῦ Βίου. Θέλουσι φθάσει ἴσως πρὸ ὑμῶν.

— Ὁ αὐθέντης θέλει μᾶς ἐπιτρέψει τοῦλάχιστον, ἵνα μεταχειρισθῶμεν τὰ πλοιάμας;

— Πόσα ἔχετε;

— Δύο, αὐθέντα.

— Πόσους ἀνθρώπους δύνανται νὰ χωρήσωσιν;

— Τρεῖς, αὐθέντα.

— Καὶ πόσοι εἰσθε;

— Ἐκατὸν τεσσαράκοντα ὀκτώ.

Ὁ βαρῶνος ἐσκέφθη ἐπὶ μικρόν. Σκληρὸν μείδιμα ὠλισθήσεν ἐπὶ τῶν χειλέων του.

— Ἐμπρός, ἔστω, εἶπεν οὗτος, συγκατατίθεμαι. Ἢδὴ δὲ, ἀφοῦ τὰ πάντα συνεφωνήθησαν, δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀφήσητε τὸν πύργον χωρὶς νὰ φέρητε ἐνθύμησιν τινα τῆς φιλοξενίας μου.

Οὕτως εἰπὼν, προσεκάλεσε διὰ σημείου τὸν ὑπασπιστὴν του καὶ τῷ εἶπε λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς. Ὁ Λακαβάζε ἔκαμε σημεῖον ἐκπλήξεως καὶ σχεδὸν τρόμου.

— Αὐθέντα! προσέθετο διὰ φωνῆς ἰκετευτικῆς.

Ὁ Γάσπαρδ τὸν διέκοψε διὰ βλέμματος ἀπειλητικοῦ.

— Εἴμαι ὁ κύριος, καὶ εἶπον θέλω! ἐκραύγασε διὰ φωνῆς βροντώδους. Μὴ μὲ βιάζετε νὰ ἐπαναλαμβάνω.

Ὁ ὑπασπιστὴς προσέκλινε σιωπηλῶς καὶ ἀνεχώρησεν ὄλιως ἠλλοιωμένος τὴν ὄψιν.

Οἱ χωρικοὶ δὲ προσεπάθουν νὰ ὑπεκφύγῃ τὴν πρόσκλησιν τὴν ὁποίαν τοῖς ἔκαμε καὶ τὴν ὁποίαν ἔτρεμον ἐξ ἐνσίκτου.

— Οἱ ἀδελφοὶ μας μᾶς περιμένουσιν, εἶπον. Ἡ ἀνησυχία τοὺς καταβιβρώσκει ἀφήσατέ μας, ὅπως ὑπάγωμεν νὰ τοὺς ἐγκαρδιώσωμεν.

— Ὄχι δὰ, ὑπέλαβεν ὁ βαρῶνος μετὰ μείδιματος πανούργου. Οὐδέποτε ἐγεύθητε οὔτε θέλετε γευθῆ εἰς τὴν ζωὴν σας τόσον ὠραῖα φαγητὰ, ὡς αὐτὰ, τὰ ὅποια θέλουσι σᾶς παραθέσει.

Διέταξε νὰ φέρωσιν οἶνον, ὑδρόμελι καὶ ζυμαρικά, ἐνῶ ταχύτατα ἔστρωνον τράπεζαν εἰς τὴν γειτονικὴν αἴθουσαν. Μὲ ὄλην τὴν ἀνησυχίαν των οἱ πτωχοὶ διάβολοι ἠναγκάσθησαν νὰ καθήσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ τιμήσωσι τὸ γεῦμα.

Μετὰ μίαν ὥρην ὁ Βαλεντίνος δὲ Λακαβάζε εἰσῆλθε καὶ ἐπλησίασε τὸν βαρῶνον. Καίτοι ἀνθρώπος ὀλίγον εὐσυνείδητος καὶ οὐδὲν ἕτερον ἔχων προτέρημα ἢ τὴν ἀνδρίαν, ἦτο κάτωχρος καὶ ὄλιως καταπεπληγμένος ἐκ τῆς ἀποστολῆς, ἥς τῷ ἀνετέθη ἡ ἐκπλήρωσις.

— Ἐγένετο; ἠρώτησεν ὁ βαρῶνος.

— Ναι, αὐθέντα.

— Φαίνεται τώρα ἐκ τοῦ πύργου;

Ὁ ὑπασπιστὴς ἐπλησίασε τὸ παράθυρον τὸ ὁποῖον ἠνοίγετο πρὸς τὰ χωρία τοῦ Βέας καὶ τοῦ Καστελβίου καὶ τὸ ἠνοίξεν ὀλίγον.

— Ναι, αὐθέντα, εἶπεν ἐπανερχόμενος πλησίον τοῦ κυρίου του, τοῦ ὁποίου οἱ χωρικοὶ ἐσπούδαζον τὴν φυσιογνωμίαν μετὰ θανατηφόρου ἀγωνίας.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ βαρῶνος στρεφόμενος πρὸς αὐτοὺς, δύνασθε ν' ἀναχωρήσητε καὶ ν' ἀναγγεῖλητε εἰς τοὺς φίλους

ὕμῶν ὅτι, ἐξαιρούμενης τῆς γεφύρας, ἐπιτρέπω ὑμῖν νὰ μεταχειρισθῆτε ὅ,τι μέσον ἀρέσκει ὑμῖν, ὅπως μεταβῆτε εἰς τὰς οἰκίας ὑμῶν. Πιστεύω ὁμῶς ὅτι θέλουσι κάμει καλὰ νὰ σπεύσωσι, διότι οἱ μάγειροὶ τῶν ἔθεσαν τοσοῦτον πῦρ, ὥστε ἐάν βρῶνται πολὺ ἔτι, θέλουσι εὖρει παραψημένα τὰ φαγητὰ των.

Οἱ δυστυχεῖς προύχοντες ἐρρίφθησαν εἰς τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον ὁ πυργοδεσπότης τοῖς ἐδείκνυε. Παρετήρησαν εἰς τὴν ἀπόστασιν ἐρυθρῶς λάμψεις, αἵτινες ἤρξαντο ὑφύμηναι ὑπεράνω τῶν δύο χωρίων.

— Πυρκαϊὰ εἰς τὸ Βέους, ἐκραύγασεν εἰς τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου τούτου.

— Καὶ εἰς τὸ Καστελβίου ὡσαύτως, εἶπεν ἕτερός τις.

— Ἀρχηγὲ τοῦ Βίου! σὰς τὸ ἔλεγον, ἐπανάλαβεν ὁ δ' Ἐσπαρράκ. Ἐάν οἱ φίλοι ὑμῶν βραδύνωσιν ἔτι νὰ διαβῶσι, δύνανται νὰ μὴ εὕρωσιν εἰμὴ τὴν τέφραν τῶν οἰκίων των.

Οἱ χωρικοὶ ἔπεσαν κλαίοντες εἰς τοὺς πόδας τοῦ βαρῶνου.

— Πρὸς Θεοῦ, αὐθέντα, ἔλεγον οὗτοι, ἀφήσατέ μας ν' ἀναχωρήσωμεν.

— Ἀναχωρήσατε.

— Ἀφήσατε τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν νὰ ἔλθωσι πρὸς βοήθειαν τῶν συζύγων καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν.

— Ἄς ὑπάγωσιν, ἀπήντησεν ὁ βαρῶνος, δὲν ἔχουσι δύο πλοῖα;

— Ἄχ, αὐθέντα, διὰ σήμερον ἔτι ἀφήσατε αὐτοὺς νὰ διέλθωσι τὴν γέφυραν.

— Ὅχι δᾶ, ἀρχῶν τοῦ Βίου! Καὶ τὰ δικαιώματά μου;

— Τίς ἡ χρεῖα παρακλήσεων, εἶπε τέλος εἰς τῶν χωρικῶν, ἄνθρωπος ὅπως ἐνεργητικῆς καὶ περιπαθοῦς. Δὲν βλέπετε λοιπόν, ὅτι ὁ αὐθέντης διέταξε νὰ ἐμβάλωσι τὴν πυρκαϊάν, ἣτις βιβρώσκει τὰς πτωχὰς ἡμῶν οἰκίας. Ἄχ! ἐάν ὁ Θεὸς ἦναι δίκαιος, θέλει τιμωρήσει τὸ ἔγκλημα αὐτό.

— Τομᾶς νὰ μὲ ἀπειλῆς σκύλλε! ἐκραύγασεν ὁ βαρῶνος παράφορος. Λησμονεῖς λοιπόν, ὅτι ὁμιλεῖς πρὸς τὸν βαρῶνον τοῦ Ἐσπαρράκ, τὸν κύριόν σου;

— Οἱ βαρῶνοι τοῦ Ἐσπαρράκ ὑπῆρξαν πάντοτε ἀγαθοὶ πρὸς τοὺς πτωχοὺς, ἀπήντησεν ὁ χωρικὸς ἐξαφθεις ἐκ τῆς ὄψεως τοῦ πυρπολουμένου χωρίου του. Ἐάν ὁ βα-

ρῶνος Ἀλβέρτος ἔζη ἔτι, δὲν θέλομεν ἰδεῖ ἀτιμαζόμενας τὰς συζύγους καὶ τὰς θυγατέρας ἡμῶν, διαρπαζόμενος τὰς συγκομιδὰς τῶν κῶπων ἡμῶν καὶ καιόμενας τὰς οἰκίας μας.

— Μὰ τὸ πάσχα τοῦ Θεοῦ! κύριοί μου, εἶπεν ὁ βαρῶνος μετὰ ὑποκώφου ὀργῆς, ἦν ἐξήγειρε πάντοτε ἐν αὐτῷ τὸ ὄνομα τοῦ ἐξαδέλφου του, μεταχειρίζεσθε τρόπον ὀλίγον περιποιητικὸν ἀπέναντι τῆς φιλοξενίας μου. Ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι ἐκάμετε μεγάλην χρῆσιν τοῦ οἴνου μου τοῦ Ζουρανσόν. Ἐάν ἐξακολουθήσητε, θέλω ἀναγκασθῆ νὰ διατάξω νὰ σὰς βάλωσι νερὸ, προσέθετο οὗτος δεικνύων τὸν ποταμὸν μεθ' ὕφους σκληρῶς σκωπτικοῦ.

— Κάμετέ το, αὐθέντα, ἀπήντησαν χωρικοὶ τινες παράφρονες ἐκ τῆς ἀπελπισίας. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει οὔτε εἰς χριστιανός, οὔτε εἰς εὐγενῆς μεταχειριζόμενος, ὡς ὑμᾶς, τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἐξάψεως τοῦ ὁ βαρῶνος, κατάστασιν ἣτις ἀπὸ τινος προσήγγιζεν εἰς τὴν μανίαν, δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ τὰς ὀδυντῆρας μομφὰς τῶν πτωχῶν αὐτῶν ἀνθρώπων.

— Αἱ, φύλακες! ἐκραύγασε μετὰ φωνῆς ὀργίλης.

Δωδεκάς ὀπλοφόρων προσέτρεξε.

— Λάβετε τοὺς χωρικοὺς τούτους, εἶπεν ὁ βαρῶνος δεικνύων τοὺς ἀτυχεῖς χωρικοὺς, οἵτινες μετεμελοῦντο ἤδη διὰ τοὺς ἐκφυγόντας αὐτοῖς λόγους εἰς τὴν πρώτην πρόσψαυσιν τοῦ πόνου. Φέρετε αὐτοὺς διὰ λέμβου ὑπὸ τὴν γέφυραν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου καὶ δεσατέ τους διὰ καλῶν σχοινίων οὕτως, ὥστε νὰ ἔχωσι καιρὸν ν' ἀναλογισθῶσι τὰς πρὸς ἐμὲ ἀδικίας αὐτῶν καὶ νὰ πνίγωνται ἡσυχῶς πως ὑπὸ τὰς ὄψεις τῶν προδοτῶν καὶ ἀνυποτάκτων συντρόφων των.

Οἱ ὀπλοφόροι ἐγίνωσκον κάλλιστα τὸν χαρακτήρα τοῦ κυρίου αὐτῶν. Ἠρπάσαν τοὺς χωρικοὺς καὶ ὤθησαν ἐμπρὸς πλῆττοντες αὐτοὺς διὰ τῶν ξύλων, τῶν λογγῶν καὶ τῶν λαβῶν τῶν ξιφῶν.

— Θέλετε ἀπαντήσει ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, αὐθέντα, ἐκραύγασεν ὁ Γαετάνος Λαφούρκας, ὁ γέρον χωρικὸς, ὅστις εἶχε τὸν λόγον. Εἶθε ὁ θάνατος ἡμῶν νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας! Εἶθε τὸ φᾶσμα τοῦ εὐγενοῦς καὶ ἀγαθοῦ αὐθέντου Ἀλβέρτου δ'

ΕΝ ΑΛΥΤΟΝ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

Ἰ π δ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΧΙΛΤΑ.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.)

(Συνέχεια. Ἰδιὰ φυλλάδ. 43—44).

Κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ ἔτους 1770 ἐκυκλοφόρου ἐν Λονδίῳ φῆμαι περὶ σκηνῆς σχεδὸν βαναύσου, ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν μεταξὺ ἀνωτέρων μελῶν τῆς Γαλλικῆς πρεσβείας. Τὴν πρώτην τὴν 29 Αὐγούστου 1770 ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἀνακλινητηρίου τοῦ ὁ γραμματεὺς τῆς πρεσβείας ἱππότης Δ' Ἐόν. Ἐκράτει βιβλίον εἰς τὰς χεῖρας καὶ ἐπλησίαζε ν' ἀποκοιμηθῆ ὅτε τῷ ἀνήγγειλεν ὁ ὑπηρετῆς κύριόν τινα δὲ Βεργύ. Ὁ ἱππότης ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν, προσέφερεν εὐγενῶς κάθισμα καὶ ἠρώτησε, τί ἐζήτει.

— Εἶμαι ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων, ἀπήντησεν ὁ Κύριος δὲ Βεργύ, ἐπιθυμῶ νὰ καταστήσω εἰς τοὺς Γάλλους γνωστοτέρην τὴν Ἀγγλίαν, ἀφ' ὅ,τι εἶναι, ἐπεθύμουν δὲ καὶ οἱ Γάλλοι νὰ γνωσθῶσι καλλίτερον ἐν Ἀγγλίᾳ. Τὸ ὄνομά σας, κύριε ἱππότη, εἶναι τόσον γνωστὸν, ὥστε ἐπεθύμουν νὰ ἔχω τὴν συνδρομὴν ὑμῶν εἰς τὰς προσπάθειάς μου.

— ἔχετε συστατικὰς ἐπιστολάς; τὸν ἠρώτησεν ὁ Δ' Ἐόν μετὰ ἐλαφροῦ χαιρτισμοῦ.

— Ἄνδρες, ὡς ἐγὼ, δὲν ἔχουν ἀνάγκην τοιούτων ἄλλως ἠδυνάμην νὰ ἔχω ἑκατὸν ἀντὶ μιᾶς.

— Ἀλλ' ἤθελεν εἶσθαι καλὸν δι' ὑμᾶς, κύριε μου, ἐάν ἐφέρετε ἐπιστολάς πρὸς τὸν πρέσβυν τῆς Γαλλίας Κύριον δὲ Γουερχύ.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην ἐπιστολῶν. Μετὰ τοῦ κόμητος Γουερχύ ἐγευματίσα καὶ διεσκέδασα τὸσάκις εἰς τὰς συναναστροφὰς τῆς Μαρκησίας Βιλλερὸν καὶ τῆς κυρίας δὲ Λιρρέ, ὥστε αὐτὸς εἶναι φίλος μου, καὶ θέλει μὲ ὑποδεχθῆ μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας κράζων: « καλῶς ἦλθες, φίλε μου », καὶ θέλει μὲ ἀσπασθῆ εἰς τὴν παρεῖαν.

Τοιαύτη ἦτο ἐν ἀρχῇ ἡ συνομιλία, ἣτις

Ἐσπαρράκ νὰ σὰς ἀνασπάσῃ ἐκ τοῦ πύργου τούτου, τὸν ὁποῖον μολύνετε διὰ τῶν ἐγκλημάτων καὶ τῶν ἀκολασιῶν ὑμῶν.

Μανιώδης ἐκ τῆς ὀργῆς ὁ Γάσπαρδ ἔσυρε τὴν παραξυφίδα καὶ ἐκτύπησε τὸν χωρικὸν κατὰ πρόσωπον. Ἡ ὄξεια αἰγμὴ ἐχώθη εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ δυστυχούς αὐτοῦ καὶ τὸν ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ κοιλώματός του ἐν μέσῳ κύματος αἵματος.

Οἱ ὀπλοφόροι ὑπακούοντες εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου αὐτῶν ἔσυρον μετ' αὐτῶν τοὺς δώδεκα χωρικοὺς. Οὗτος δὲ ἔμεινεν ἐντὸς ὀλίγου μόνος εἰς τὸν ὄροφον τὸν ὁποῖον ἤρξατο νὰ διατρέχῃ βήμασι μεγάλους, ὡς θῶς ἐν τῇ φωλεᾷ του.

Εἰς τὰς στιγμὰς ταύτας τῆς παραφορᾶς, αἵτινες προσήγγιζον εἰς τὴν μανίαν, ὡς ἔχομεν εἶπει ἤδη τοῦτο, ὁ Γάσπαρδ ἦν τοσοῦτο τρομερὸς καὶ τοσοῦτο θηριώδης, ὥστε οἱ μᾶλλον οἰκτεῖοι αὐτοῦ τὸν ἀπέφευγον ὅσῳ τὸ δυνάτον καὶ τὸν ἐπλησίαζον τρέμοντες. Ἦλθεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρετήρησε μακρόθεν τοὺς προύχοντας προσηλυμένους ὑπὸ μίαν τῶν ἀψίδων τῆς γεφύρας.

Μεταξὺ τῶν δύο γεφυρῶν πλῆθος χωρικῶν καὶ μικρῶν ἀστῶν ἐπλανῶντο εἰς τὴν ἀντίθετον τοῦ πύργου ὄχθην καὶ συνέστρεφον τοὺς βραχίονας μετ' ἀπελπισίας βλέποντες καιόμενας τὰς οἰκίας αὐτῶν, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ δώσωσι βοήθειαν εἰς τὰς συζύγους καὶ τὰ τέκνα τῶν ὁποίων τινὰ εἶχον ἀφήσει ἐκεῖ. Αἱ δύο λέμβοι, τὸ μόνον μέσον, ὅπερ ἐναπέμενεν εἰς τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς, ὅπως κατορθώσωσι τὴν διάβασιν τοῦ Νίβα, ἦσαν τόσῳ μικραὶ, ὥστε δὲν ἠδύναντο νὰ περιλάβωσιν εἰμὴ τρία ἢ τέσσαρα πρόσωπα. Ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτῶν βία οἱ ἀτυχεῖς χωρικοὶ ἐπλήρωσαν αὐτὰς ὑπὲρ τὸ μέτρον. Ἡ μία αὐτῶν ἐβυθίσθη ἐν μέσῳ τῆ ὁδῶ καὶ οἱ ἐπιβαίνοντες ἐπνίγησαν σχεδὸν πάντες. Τὴν δὲ δευτέραν, λέμβος τις τοῦ φρουρίου φέρουσα ἐπιβοηθείας εἰς τοὺς ἐπὶ τῆς γεφύρας ὀπλοφόρους, προσέκρουσε βιαίως καὶ τὴν ἔσχισεν εἰς δύο.

Ἰπερνωκῶσα τὸν τρόμον, ὃν ἐνέπνεεν αὐτῇ ὁ σύζυγός της, ἡ κυρία δ' Ἐσπαρράκ ἐρρίφη εἰς τὰ γόνατα τοῦ βαρῶνου, παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ φεισθῆ τῶν δύο χωρίων καὶ νὰ πέμψῃ τοῦλάχισον στρατιώτας τινὰς ἵνα σβέσωσι τὴν πυρκαϊάν.

(Ἀκολουθεῖ).

μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ περιστρέφεται εἰς πράγματα ἀσήμενα. Ἐκτοτε ὁ Κ. δὲ Βεργύ ἐπεσκέπτετο συχνάκις τὸν ἱππότην. Τέλος ἐδοκίμασεν ὁ κύριος δὲ Βεργύ νὰ στείλῃ διὰ τοῦ ἱππότου ἐπιστολὰς εἰς Γαλλίαν. Ὁ δ' Ἐὸν ὑποπεύσας ἀνοίγει τὰς ἐπιστολὰς καὶ εὕρισκει ἀνταπόκρισιν λίαν ἐπιλήψιμον μεταξὺ τοῦ Βεργύ καὶ διαβοήτου τινὸς γυναικὸς, καὶ ὁμοῦ αἱ ἐπιστολαὶ διευθύνοντο πρὸς τὸν δούκα τοῦ Σοασέλ. Ὁποῖον μέρος ἐπαιζεν ὁ δούξ εἰς αὐτὴν τὴν ραδιουργίαν εἶναι ἄγνωστον.

Μετ' οὐ πολὺ ἐστειλεν ὁ Κύριος δὲ Βεργύ πόνημά τι περὶ Ἀγγλίας τῷ κυρίῳ δ' Ἐὸν, ἵνα γνωμοδοτήσῃ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλ' οὗτος τῷ ἐπέστρεψεν αὐτό. Τὸ πόνημα τοῦτο περιεῖχε μόνον σκάνδαλα. Ὁ ἱππότης, ὁ ὁποῖος χηρευσάκης τῆς θέσεως τοῦ πρέσβευος ἐν Λονδίῳ ἦτο ἐπιτετραμμένος τῶν ὑπαθέσεων τῆς Γαλλίας, εἶχε προσβληθῆ καίριως διὰ τοῦ διορισμοῦ τοῦ κυρίου δὲ Γουερχύ, ἀνδρὸς, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο τόσο μωμυημένος εἰς τὰ μυστήρια τῆς πολιτείας, ὅσον ὁ δ' Ἐὸν. Συνέπεια αὐτοῦ ἦτο ἐρεθισμὸς τις ἀναμειγμένος μὲ δυσπιστίαν, ὥστε ταχέως ὁ ἱππότης ἤρχισε νὰ θεωρῇ τὸν μυστηριώδη κύριον δὲ Βεργύ ὡς ὄργανον τῶν ἐχθρῶν του, τούλάχιστον δὲν ἠδύνατο ν' ἀμφισβῆ, ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του τυχολογίαν.

Ὁ δ' Ἐὸν βεβαίως ἦτο ὑπὸ τινὰ ἔποψιν πρόσωπον ἐπικίνδυνον. Κατεῖχε μέγα πλῆθος ἐπιστολῶν καὶ ἐγγράφων σπουδαιοτάτων. Αἱ πρὸς τὴν Ρωσικὴν καὶ τὴν Γαλλικὴν αὐτὴν σχέσεις του φαίνεται ὅτι ὑπῆρξαν λίαν στεναί. Μένει ὁμοῦ πάντοτε παράδοξον, διατί δὲν μετεχειρίζοντο τὸ ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ'. τόσο κοινὸν μέτρον τῆς φυλακίσεως ἐντὸς τῆς Βασιλίας, ἀλλ' ἕτερόν τι, τὸ ὁποῖον εἶναι τοσοῦτον ἀλλόκοτον, ὥστε δὲν ὑπάρχει ὁμοίον τι ἐν τῇ ἱστορίᾳ, νὰ μεταμορφώσων δηλαδὴ τὸν ἱππότην δ' Ἐὸν εἰς γυναῖκα; Πρὸς τοῦτο φαίνεται, ὅτι μετεχειρίσθησαν τὸν κύριον δὲ Βεργύ διότι οὐ πολὺ μετὰ τὰς μυστηριώδεις ἐκεῖνας ἐπισκέψεις, τῶν ὁποίων ὁ σκοπὸς οὐδέποτε ἐγένετο γνωστός, ἐφάνη αἰφνης ὁ κύριος δὲ Βεργύ εἰς τὰς συναναστροφὰς τοῦ πρέσβευος κόμητος Γουερχύ. Ὁ ἱππότης, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἦτο γνωστὴ ἡ παρουσία τοῦ Βεργύ, προσέφερε τὸν βραχίονα εἰς τὴν σύζυγον τοῦ

πρέσβευος, ὅπως τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Γνωρίζετε τὴν κύριον δὲ Βεργύ; τὸν ἠρώτησεν ἡ κυρία.

— Ὁχι, κυρία μου, δὲν ἔχω σχέσεις μὲ ἀγύρτας καὶ τυχολογίας.

— Ἀλλ' αὐτὸς καυχᾶται διὰ τὴν φιλιαν σας.

— Εἶναι ἀγύρτης, κυρία κόμησσα, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ κάμῃ τὸν κόσμον νὰ πιστεύῃ, ὅτι ἔχει σχέσεις μὲ τοὺς διασημοτέρους ἀνδρας τῆς πολιτείας. Ἐγὼ ἀρνούμαι τὴν γνωριμίαν του.

— Τούλάχιστον τηρήσατε ἡσυχίαν.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἐνταῦθα παρευρίσκετο ἡ ἐκλεκτοτέρα διπλωματικὴ ὁμήγυρις, καὶ ὁ κύριος δ' Ἐὸν παρετήρει μετ' ἀπορίας, ὅτι ὁ κύριος Βεργύ εἶχε συνομιλίαν ζωηρὰν μετὰ τοῦ κόμητος Γουερχύ.

— Οἱ κύριοι γνωρίζονται; ἠρώτησεν ὁ κόμης, παρουσιάζων τὸν ξένον εἰς τὸν ἱππότην.

— Δὲν γνωρίζω τὸν κύριον, λέγει ὁ δ' Ἐὸν μετὰ φωνῆς δυνατῆς, περιμένω τὰ συστατικά του.

— Δὲν μὲ γνωρίζετε, ἱππότη;

— Ὁχι, κύριέ μου, καὶ ὁ κύριος πρέσβυς δὲν σὰς ἀσπάζεται εἰς τὴν παρειάν, ἀν καὶ ἐγευματίσε μεθ' ὑμῶν παρὰ τῇ δουκίσσῃ τῆς Βιλλερόης καὶ τῇ κυρίᾳ δὲ Λιρρέ.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἠκούσθη παρ' ὅλης τῆς ὁμήγυρος ψιθυρισμὸς ἐκπλήξεως. Τὸν Βεργύ ἐθεώρουν πάντες πρόσωπον κοινόν, ὡς ἀναφίνονται καθ' ἑκατοστίας εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ μεγάλου κόσμου. Τώρα εἶχεν ὁ πρέσβυς λόγους νὰ κρύψῃ τὰς πρὸς τὸν Βεργύ σχέσεις του; διότι εἶπεν ἡσυχῶς:

— Δὲν ἐγευματίσα ποτε μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Βεργύ καὶ τὸν ἐγνώρισα σήμερον κατὰ πρῶτον.

— Τότε ἐψεύσθη ὁ κύριος δὲ Βεργύ, ἀπήντησεν ὁ δ' Ἐὸν μετὰ τῆς αὐτῆς ἀταραξίας.

— Διὰ τὴν ἀνείδειαν ταύτην ζητῶ ἱκανοποίησιν, ἀνέκραξε μανιακῶς ὁ Βεργύ.

— Ἡδυνάμην νὰ δώσω τιαυτήν, ἀπήντησεν ὁ δ' Ἐὸν, κύριε δὲ Βεργύ, ἐάν δὲν εὕρισκόμεθα εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ κυρίου πρέσβευτοῦ, ἐάν ἤθελον μεταχειρισθῆ

πρὸς τοῦτο τὸ ξιφὸς μου, εἶναι ἄλλο ζήτημα.

Τώρα ἠδύνατο εὐλόγως νὰ ὑποθέσῃ ἕκαστος, ὅτι ὁ πρέσβυς ἤθελε δεῖξει τὴν θύραν εἰς ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου οἱ λόγοι διεψεύσθησαν μὲ τρόπον τοσοῦτον προσβλητικόν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐγένετο. Ἠρέσθη νὰ παρακαλέσῃ ἀμφοτέρους, ὅπως ἡσυχάσωσι, καὶ ὁ κύριος δὲ Βεργύ ἔμεινεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἀνεμίχθη ἀφελέστατα εἰς τὴν συναναστροφὴν.

Τὴν ἐπομένῃ ἡμέραν, ὅτε ἐπέστρεψεν ὁ ἱππότης δ' Ἐὸν ἀπὸ περιπάτου τινος εἰς τὸ οἶκμά του, τῷ ἀνήγγειλεν ὁ ὑπηρετῆς του:

— Ὁ Κύριος δὲ Βεργύ ἦτο ἐνταῦθα ἐζήτησε τὸν κύριον ἱππότην, καὶ ἐπειδὴ τῷ εἶπον, ὅτι δύναται νὰ σὰς εὕρῃ τὴν ἐννάτην ὥραν, μοὶ ἀπήντησε μὲ τρόπον ὑπερήφανον.

— Αὔριον τὴν δεκάτην ὥραν θὰ ἦμι ἐδῶ· εἰπέτε εἰς τὸν κύριόν σας, ὅτι ἐλπίζω νὰ μὴ κρύψῃ τὴν παρουσίαν του.

Ἄ, μονομαχίαν θὰ ἔχωμεν! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἱππότης. Τὴν ἡμέραν ταύτην ἦτο προσκεκλημένος εἰς γεῦμα παρὰ τῷ λόρδῳ Χαλίφαξ. Κατὰ τὴν εἰς τὸ ἐστιατόριον εἰσοδὸν του εὗρεν ἤδη συνηγμένους τοὺς συνδαιτημόνας. Αἰφνης προσελθὼν ὁ πρέσβυς κόμης Γουερχύ τὸν ἠρώτησεν εἰς ἐπήκοον πάντων.

— Πῶς, ἀκόμη εἴσθε ἐν Λονδίῳ, κύριε ἱππότη; Διὰ τί δὲν ἐκάματε χθὲς ἢ ἡδὲ τὰς ἀποχαιρετησίους ἐπισκέψεις σας πρὸς τὴν αὐτοῦ Βρετανικῆς Μεγαλειότητι;

Ὁ ἱππότης κατ' ἀρχὰς ἐνόμιζεν, ὅτι ὠνευρέετο· συνελθὼν ὁμοῦ ἀπεστόμωσε τὸν πρέσβυν δι' ὀλίγων λέξεων, καὶ ἐκέρυξεν, ὅτι θέλει ὑπακούσει μόνον εἰς ἄμμεσον διαταγὴν τοῦ βασιλέως. Μετὰ ταῦτα ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν. Ὁ κόμης Γουερχύ, ὁ λόρδος Σανδβίχ καὶ ὁ κύριος Γρενβίλλ παρεκάλεσαν τὸν ἱππότην νὰ λησμονήσῃ πᾶσαν ἐχθρὰν κατὰ τοῦ Βεργύ καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ δεχθῆ μονομαχίαν. Ὁ δ' Ἐὸν δὲν παρεδέχθη τοῦτο, ὁ δὲ Χαλίφαξ παρουσίασεν εἰς τὸν ἱππότην ἐγγράφον, καὶ ἐζήτησε νὰ τὸ ὑπογράψῃ. Τὸ ἐγγράφον τοῦτο περιεῖχε τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι οὐδέποτε ἤθελεν ἐκδικηθῆ κατὰ τοῦ Βεργύ μὲ τὰ ὄπλα εἰς χεῖρας.

Τοῦτο ἦτο βεβαίως πολὺ παράδοξον.

Ὅποιας ἀφορμᾶς εἶχον νὰ ὑπερασπισθῶσι τὸν τυχολογίαν ἐκεῖνον; Ὁ δ' Ἐὸν ἠρνήθη νὰ ὑπογράψῃ. Ἐγὼ εἰσιτῆριον τοῦ θεάτρου διὰ τὴν ἐσπέραν. Εἶναι καιρὸς νὰ ὑπάγω. Καὶ ταῦτα λέγων ἐβάδισεν ὁ ἱππότης πρὸς τὴν θύραν, ἀλλ' αὐτὴ ἦτο κλειδωμένη.

— Παῖς διὰ τὸν ἐπιτετραμμένον τοῦ Γαλλικοῦ στέμματος; ἀνεζήτησεν ὁ ἱππότης σύρων τὸ ξιφὸς.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἠνεώχθη ἡ θύρα. Εἰσῆλθε δὲ εἰς ὑποδεκαεὺς μετὰ ὀκτῶ στρατιωτῶν τοῦ πεζικοῦ τῆς γραμμῆς, οἱ ὁποῖοι ἔχοντες τὰς λόγγας ἀνηρτημένας ἐπὶ τῶν ὄπλων κατέλαβον τὴν εἴσοδον.

— Ἰπογράψατε, εἶπεν ὁ Γουερχύ, ἢ θέλομεν σὰς παραδώσει εἰς αὐτοὺς τοὺς κυρίου.

— Τοῦτο εἶναι βία προφανῆς, κύριε κόμης, ἀλλ' ἴσα ἴσα αὐτὸ τὸ μέτρον ἐγείρει τὴν ἀντίστασίν μου. Παρόντων τῶν στρατιωτῶν δὲν ὑπογράψω.

Τότε ἐγένετο ζωηρὰ σκηνή. Ἡ ἔρις ἦτο τόσο σπουδαία καὶ ἐγένετο μὲ τοιαύτην ὀργήν, ὥστε οἱ ἄνθρωποι ἐστάθησαν εἰς τὴν ὁδὸν ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ λόρδου Χαλίφαξ. Δύο ἐκ τῶν παρόντων κυρίων ἐβραπίσθησαν ὑπὸ τοῦ δ' Ἐὸν, καὶ τέλος οἱ στρατιῶται ἀνεχώρησαν. Αφοῦ δὲ ἐπανῆλθεν ἡ ἡσυχία, ἐξέβαλεν ὁ κόμης Γουερχύ βασ. διάταγμα ἐκ τοῦ κόλπου του, διὰ τοῦ ὁποίου διετάττετο ὁ ἱππότης νὰ ὑπογράψῃ τὸ πρῶτον ἐκεῖνο ἐγγράφον. Φαίνεται ὅτι ὁ Γουερχύ εἶχε προμηθευθῆ ἀπὸ πρὶν τὸ διάταγμα διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον. Τότε δὲ ὁ δ' Ἐὸν ὑπέγραψε.

Τὴν 10 ὥραν τῆς ἐπομένης ἡμέρας ἦλθεν ὁ κύριος δὲ Βεργύ εἰς τοῦ ἱππότου τὴν οἰκίαν, καὶ ἐφέρτε ἐκεῖ λίαν προσβλητικῶς. Αναμφισβότως ἔκαμνε τοῦτο, ἵνα ἐξεγείρῃ τὴν ὀργὴν τοῦ ἱππότου καὶ ἵνα τὸν κάμῃ νὰ παραβῆ τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, τὸν ὁποῖον ἔδωκεν ἐγγράφως. Ἀλλ' ὁ ἱππότης ἐπροφυλάττετο καὶ λησμονήσας τὸν Δραγόνον ἐδείκνυε τὸν διπλωμάτην. Ἐδήγησε λοιπὸν τὸν κύριον δὲ Βεργύ εἰς ἐν δωματίον, ὅπου ἐκρέμαντο διάφορα ξίφη καὶ πιστόλια, καὶ ἐδῶ ἐφάνη ἡ δειλία τοῦ τυχολογίαν.

(ἀκολουθεῖ).

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ***.

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ

ΤΟΥ

ΚΑΡΡΟΥ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΜΑ

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 41 — 42).

— Δὲν εὐρίσκω οὐδεμίαν εὐχαρίστησιν.
— Ἰπομονή!
— Ἰπομονή! ἀνέκραξεν ὁ ζωνρὸς νεανίας, ἐνῶ διακαίωμα ἐξ ἀνυπομονησίας νὰ ἀκούσω τῆς φωνῆς, ἣτις εἶναι οὐρανια μουσική διὰ τὴν καρδίαν μου, καὶ νὰ προσβλέψω τοὺς ὀφθαλμοὺς της, οἵτινες φαίνονται ὡς τὸ κάτροπτον τῆς ψυχῆς μου!
— Εἶσθε προσκεκλημένος ἀπόψε παρὰ τῆς κομῆσης Ἀρλινκτων.
— Δὲν πηγαίνω!
— Πρέπει νὰ υπάγεται, υπέλαβεν ἡσύχως ὁ χάν.
Ὁ πρίγκηψ προσέβλεψεν αὐτὸν μεθ' ὑψηλόφρονος ἐκπλήξεως.
— Δηλαδή, υπέλαβεν ὁ χάν, ἐκτὸς ἀνπαραιτήσθε τῆς ἐλπίδος, ἣτις σὰς ὤθησε νὰ ἐγκαταλείψετε τὰς Ἰνδίας. Παρὰ τῆς κομῆσης θέλετε συναντήσῃ τὸν θεῖον τῆς κόρης ἢν ἀγαπάτε.
— Τὸν σὶρ Οὐίλλιαμ Μομβράϋ;
— Ὄχι· τὸν ἀδελφὸν του, τὸν συνταγματάρχην Μομβράϋ, ἄνθρωπον ὅστις κατεσπατάλησε τρελλῶς τὴν περιουσίαν του ἐν τῇ νεότητί του, καὶ ὅστις ἐπεχείρησε νὰ τὴν ἀνακτήσῃ κατόπιν διὰ μέσων ἀξίων τοῦ χαρακτήρος του. Ὁ βαρῶνος τῷ παρέχει τὰ μέσα νὰ διατηρῇ τὴν τάξιν του ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καὶ ὅμως τὸν μισεῖ.
— Τὸν μισεῖ! ἀνερώνησεν ὁ Μίραν ἐκπληκτος· ἀλλ' εἶναι ἀδελφοί!
— Ὁ Κάϊν καὶ ὁ Ἄβελ ἦσαν ἐπίσης ἀδελφοί.
— Τὸν γνωρίζετε;
— Τὸν ἐγνώρισα πάλαι ποτέ. Ὄταν θέλετε τῷ παρουσιασθῆ, πρέπει νὰ ἐνθυμηθῆτε ἀμέσως ὅτι ἠκούσατε τὸ ὄνομα του παρὰ τῷ στρατηγῷ Δεβέρ· αὐτὸς δὲ θέλει σπεύσει νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς περιστάσεως ταύτης νὰ σχετισθῇ μεθ' ὑμῶν.

— Πρὸς τίνα σκοπὸν;
— Διότι γνωρίζει ὅτι εἶσθε πλούσιος;
— Καὶ αὐτός;
— Εἶναι παίκτης. Μετὰ μικρᾶς δὲ τακτικῆς θέλετε μάθει εὐκόλως τὴν διαμνην τῆς ἀνεψιάς του.
— Καὶ πότε θέλω μάθει τοῦτο;
— Ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμὲ διὰ τὰ ἐπιλοιπα.
— Πάντοτε ἀνεβολὰς . . . μυστικὸν ἀνευ αἰτίας, ἐψιθύρισε ὁ Μίραν. Δὲν ἐννοῶ τίποτε. Ἐκ τοῦ γένους μου εἶμαι τοῦλάχιστον ἴσος τῆς Ἑλλεν, εἶμαι δὲ ἀνώτερος κατὰ τὴν περιουσίαν· δὲν ὑπάρχει δὲ οὔτε σκιὰ ἀτιμίας εἰς τὸ ὄνομα μου· θέλω παρουσιασθῆ πάραυτα εἰς τὸν κηδεμόνα της καὶ θέλω τῷ ἀνακοινῶσαι τὸν σκοπὸν μου, καὶ . . .
— Καὶ θέλουσι σὰς τὴν ἀρνηθῆ.
— Θέλουσι μοὶ τὴν ἀρνηθῆ! Καὶ δὲν βλέπετε καθ' ἐκάστην ἡμέραν, ἢ μᾶλλον ἐκάστην ὥραν, μητέρας ἐπιζητούσας νὰ με συζεύξωσι μετὰ τῶν θυγατέρων των;
— Διότι δὲν ἔχουσι περιουσίαν νὰ ταῖς δώσωσι. Δὲν ὑπάρχει οὐδεμία μετὰ τῶν ὠραιότατων νεανίδων τὰς ὁποίας βλέπετε ἣτις δὲν ἔχει κατηχηθῆ νὰ δεχθῇ τὴν χεῖρα γέροντός τινος παραλυτικοῦ, ἀκολάστου, μεστοῦ κακιῶν, ἐπειδὴ ἔχει περιουσίαν τινὰ καὶ τίτλον. Ἐνῶ ἡ Ἑλλεν, τούναντιον, εἶναι ἀρκετὰ πλουσία ὅπως ἐκλέξῃ σύζυγον μετὰ τῶν πλουσιωτέρων καὶ τῶν εὐγενεστέρων τοῦ τόπου. Οἱ συγγενεῖς της ἐπιθυμοῦσιν ἀναμφιβόλως νὰ τὴν κρατήσωσιν ἐν Ἀγγλίᾳ· διότι τὸ μεθ' ὑμῶν συνοικέσιον οὐδεμίαν θέλει τοῖς προσφέρει ὠφέλειαν. Ἐν τινι οἰκογενείᾳ, μία κληρονόμος εἶναι ὡς τις ψῆφος εἰς τὸ νομοθετικὸν Σῶμα· ἡ μόνη δυνατὴ ὠφέλεια ἢν δύνανται νὰ ἐκμεταλλευθῶσιν ἐκ τῶν δευτεροτόκων καὶ τῶν ἀνευ περιουσίας ἀνεψιῶν.
— Καὶ ἰδοὺ ὁ πολιτισμὸς τὸν ὁποῖον τοσάκις μοὶ ἐξεθείασατε! ἀνέκραξεν ὁ Μίρν. Ἐγκαυχᾶσθε διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ φύλου ἐν Εὐρώπῃ, ὅπου ἀληθῶς αἱ γυναῖκες εἶναι δούλαι. Ἐρως, συμπάθεια, πρόσωπα, εὐφυΐα, τὰ πάντα εἶναι ἀντικείμενα ἐμπορείας, ὡς τὰ ποταπώτερα ἐμπορεύματα.
— Τίποτε δὲν σὰς ἐπήνεσα, ἀλλὰ περιωρίσθη πάντοτε εἰς περιγραφάς.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ὁ ἀνυπόμονος ἐραστής καὶ ὁ Μέντωρ αὐτοῦ ἐπορεύθησαν παρὰ τῆς κομῆσης Ἀρλινκτων, ὅπου, συμφώνως πρὸς τὴν πρόβρῃσιν τοῦ χάν, παρουσιάσθησαν εἰς τὸν συνταγματάρχην Μομβράϋ καὶ τὸν υἱὸν του, νεανίαν ὁμήλικα τοῦ Μίραν. Οὗτος, ἀναμνησκόμενος τὰς παρατηρήσεις τοῦ χάν ἐπὶ τῶν δευτεροτόκων καὶ τῶν ἀνευ περιουσίας ἀνεψιῶν, ἐξέλαβε τὸν ἐξαδέλφον τῆς Ἑλλεν ὡς ἀντερσστήν εὐνοούμενον· ἀλλὰ, ὡς οἱ πλείστοι τῶν Ἀνατολικῶν, εἶχε μεγίστην ἰσχὺν ἐπ' αὐτοῦ· τίποτε δὲν ἐπρόδωκε τὴν ἐν τῇ καρδίᾳ του συμβαίνουσαν τρικυμίαν, ἀλλὰ, τούναντιον μάλιστα, ὑπεδέχθη αὐτοὺς μετὰ τῆς ἡσύχου ἐκείνης ἀξιοπροπειίας τῆς φυσικῆς εἰς τοὺς Ἰνδοὺς τοῦ ἀνωτέρου γένους.
Δὲν ἐπελάθετο οὐδὲ τοῦ προῖνου μαθήματος, ὥστε ὁ συνταγματάρχης καὶ ὁ υἱὸς του κατεθέλγησαν ἐκ τῶν τρόπων του καὶ προσεπάθησαν νὰ καλιεργήσωσι τόσῳ πολῦτιμον γνωριμίαν.
— Μομβράϋ! ἐπανελάβεν ὁ Μίραν ὅτε ἐπλησίωσεν εἰς αὐτόν· ἤκουσα ἤδη τὸ ὄνομα τοῦτο.
Οἱ κύριοι οὗτοι ὑπεκλίθησαν.
— Ἄ! ἐνθυμοῦμαι . . . ἐν τῇ Ἰνδία, παρὰ τῷ φίλῳ μου στρατηγῷ Δεβέρ.
— Παρὰ τῷ γαμβρῷ μου, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης.
— Παρὰ τῷ θεῷ μου, προσέθηκεν ὁ υἱός.
— Πρὸ μικροῦ μόλις ἐμάθομεν τὴν θλιβεράν εἰδήσιν τοῦ θανάτου του, υπέλαβεν ὁ πρῶτος. Σήμερον τὴν πρωίαν ἐλάβον ἐπιστολὴν τοῦ σὶρ Οὐίλλιαμ, τοῦ ἀδελφοῦ μου, δι' ἧς με εἰδοποιεῖ ὅτι πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἡ ἀνεψιά μου εὐρίσκειται ἐν Ἀγγλίᾳ.
— Ἡ μὲς Δεβέρ δὲν εἶναι λοιπὸν ἐν Λονδίῳ· ἠρώτησεν ὁ Μίραν, καὶ παρὰ τὸ ἰδιάζον αὐτῷ φλέγμα, ἡ φωνὴ του ἔτρεμε μικρὸν· εὐτυχῶς ὅμως ἐκεῖνοι πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπετείνετο δὲν παρετήρησαν τοῦτο.
— Ὄχι· εἶναι εἰς τὸ φρούριον τοῦ Καρρού.
Ὁ χάν καὶ ὁ ἐρωτόληπτος ἀντήλλαξαν βλέμμα συνεννοήσεως.
— Ἐὰν ἰδῆτε τὴν μὲς Δεβέρ, υπέλαβεν ὁ Μίραν ὁμιλῶν πρὸς τὸν Βάλτερ Μομ-

βράϋ, ὅτι ἔχετε τὴν κλωστήν νὰ τῇ διεμνηεύσῃτε τὴν λύπην ἀρχαίου φίλου;
— Φοβοῦμαι, υπέλαβεν ὁ νεανίας, ὅτι ἡ ἐκλογὴ σας δὲν εἶναι ἐπιτυχῆς· διότι οὐδέποτε εἶδον τὴν ἐξαδέλφην μου, ἀλλ' εὐκαιρίας δοθείσης δὲν θέλω λησμονήσῃ νὰ τῇ εἴπω ὅτι ἔχει ἐν Ἀγγλίᾳ ἕνα ἐπὶ πλέον φίλον.
Τὸ μειδίημα δι' οὗ ὁ ἐραστής τῆς Ἑλλεν κῦχαρίστησεν ἤδη τὸν νέον Μομβράϋ δὲν ἦτο βεβιασμένον· ἠσθάνετο τὴν καρδίαν του ἐλαφρᾶν.
— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Μίραν χαμηλῇ τῇ φωνῇ, λαβῶν τὸν βραχίονα τοῦ χάν καὶ περιερχόμενος τὰς πλήρης προσκεκλημένων αἰθούσας, πῶς προσκινέθη;
— Θαυμάσια.
Τὴν ἐπαύριον λίαν πρωί, ὁ χάν τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι θέλει ἀπουσιάσει ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας.
— Τρεῖς ἡμέρας; ἀνέκραξεν ὁ Μίραν.
— Ὁ καιρὸς αὐτός με χρειάζεται ἵνα ὑπάγω εἰς τὸ φρούριον τοῦ Καρρού καὶ ἐπιστρέψω. Ἐὰν κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου ὁ συνταγματάρχης καὶ ὁ υἱὸς του σὰς ἐπισκεφθῶσιν, ἀναμφιβόλως πρέπει νὰ τοὺς δεχθῆτε. Ἐὰν σὰς προτείνωσι νὰ παίξετε, προφυλαχθῆτε.
— Ἐὰν τοὺς κταλάβω ἀπατῶτάς με.
— Ὅχι· ἦναι ὠφέλιμον, ἐὰν ἔχετε μάρτυρα.
— Ἀλλ' ἐὰν δὲν ἔχω;
— Ὅχι· ἦναι λυπηρὸν διότι θέλετε χάσει ἀνωφελῶς.
— Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ Ἀγγλία! ἐψιθύρισε ὁ Μίραν ἄμα ἔμεινε μόνος. Ἰδοὺ τὰ ἦθη τοῦ λαοῦ τοῦ ὑποτάξαντος τὴν Ἰνδίαν, τοῦ ἀνατρέψαντος τοὺς ἐκατὸν αὐτῆς θρόνους ἵνα ἐγείρῃ ἄλλον μᾶλλον δεσποτικώτερον, τοῦ διώξαντος ἐκ τῶν ναῶν της τὸν Βράμα καὶ τὸν Βισνοῦ ἵνα τοὺς ἀντικαταστήσῃ διὰ τοῦ χρυσοῦ, τοῦ ξανθοῦ αὐτῶν εἰδώλου! . . . ἡ ἀνθρωπότης εἶναι παράδοξον μυστήριον! προσέθηκε στεναζῶν, καὶ οἱ ποιηταὶ ἔχουσι δίκαιον λέγοντες ὅτι εἶναι πλασμένη ἐκ πηλοῦ· διότι ἂν ἦτο ἐξ ἰσχυροτέρας ὕλης οὐδέποτε ἤθελε λαμβάνει τόσῳ τερατώδεις ἐντυπώσεις. . .
Μετ' ὀλίγον ἐσκέπτετο τὴν Ἑλλεν, καὶ τὸ σκιάζον τὸν νοῦν αὐτοῦ νέφος ὑπεχώρει εἰς σκέψεις τερπνάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ἐξελθὼν τοῦ κήπου τοῦ Καρρόου, ὁ Ἑρρίκος Ἄσθων ἐπορεύετο εἰς τὸ πρεσβυτέριον. Πρῶτον ἦδη ἐπὶ ζωῆς του ἐγύθη τοῦ θελητήρου τῆς κοινωνίας ἐκείνης, ἐκ τῆς ὁποίας αἱ προλήψεις καὶ τὸ ἀφανὲς τῆς καταγωγῆς του ἀπέκλειον αὐτόν. Ἐνῶ ἐβάδιζε βραδέως, ἀναμιμνησκόμενος τὰς γλυκείας ἐκείνας εἰκόνας, αἵτινες ἐπισκέπτονται τοὺς νεαροὺς χρόνους, μελετῶν τὰ βλέμματα καὶ τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους ἡ μνήμη συνάζει ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας, διεκόπη ὑπὸ φωνῆς τραχείας, ἣτις ἀπέτεινεν αὐτῷ τὸν ἐσπερινὸν χαιρετισμόν.

Δὲν εἶχε παρατηρήσει μάλιστα τὴν προσέγγισιν τοῦ χαιρετήσαντος.

— Καλησπέρα, ἐπανελάθε καὶ ἠθέλησε νὰ προπεράσῃ.

— Συγγνώμην, νέε μου κύριε, ὑπέλαβεν ὁ ἄγνωστος, δύνασθε νὰ μὲ δείξετε τὴν θύραν τῆς Ἐπαύσεως τοῦ Καρρόου; τόσος καιρὸς παρήλθεν ἐκ τῆς τελευταίας ἐπισκέψεώς μου εἰς τοὺς τόπους τούτους, ὥστε σχεδὸν ἐλησμόνησα τὴν ὁδόν.

Ἡ αἵτισις αὕτη ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τοῦ Ἑρρίκου ἐπὶ τοῦ συνομιλητοῦ του· ἦτο δὲ ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, νευρώδη ἔχων τὰ μέλη, καὶ ἡλικίας πενήτηντα περίπου ἐτῶν. Ἐκαλύπτετο διὰ μακροῦ ἐπανωφωρίου καὶ, μολονότι ἡ νύξ ἦτο θερμὴ, ἔκρυπτε τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου του διὰ τινος σαλίου ὅπερ εἶχε τυλιγμένον περὶ τὸν λαιμόν του· πῖλος δὲ πλατύγυρος ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Βλέπων τις αὐτὸν ἤθελεν εἰπεῖ ὅτι ἐφοβεῖτο μὴ ἀναγνωρισθῆ.

Ἰπῆρχεν ἐν τῇ φωνῇ αὐτοῦ τί τὸ προξενοῦν ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν ἐπὶ τοῦ νεανίου· ἦτο βέβαιος ὅτι εἶχεν ἤδη ἀκούσει τὴν φωνὴν ταύτην, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναμνησθῆ πότε καὶ ποῦ· ἦτο ὡς φωνὴ τις οἰκογενειακὴ, τὴν ὁποίαν ἀναγνωρίζομεν παρευθὺς καὶ μετὰ μακρῶν ἐτῶν χωρισμόν.

— Ἐὰν τὸ συγχωρήτε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, θέλω σᾶς ὁδηγήσει μέχρι τῆς θύρας.

Ἡ προσφορὰ ἐγένετο δεκτὴ εὐγενῶς καὶ ὁ νεαρὸς ἀγρότης ἐπανεστρεψε.

— Πιστεύω, κατὰ τοὺς λόγους σας, ἐξηκολούθησεν, ὅτι δὲν εἴσθε ξένος τοῦ μέρους τούτου τοῦ Νορφόλκ;

— Ὁχι παντελῶς· ἀπεκρίθη ὁ ἄγνωστος, ἐν τούτοις πρὸ τῶν ἐτῶν δὲν ἦλθα ὥστε δύναμαι νὰ περάσω ὡς ξένος. Ὁ κύριος Οὐίλλιαμ Μομβράυ κατοικεῖ πάντοτε εἰς τὸ φρούριον;

— Πρὸ δέκα πέντε ἐτῶν δὲν τὸ ἀφῆκε.

— Εἶναι παράδοξον!

— Καθόλου· ἂν ἦτο εὐτυχὴς, ναί.

— Μοὶ φαίνεται ὅτι, ἕνεκα τῆς τάξεώς του καὶ τοῦ πλοῦτου του, ἔπρεπε νὰ συχνάζῃ εἰς τὸν κόσμον.

— Ἴσως τὸν περιφρονεῖ, ἡ μᾶλλον ἴσως κατείδεν ὅτι ἡ τάξις καὶ ὁ πλοῦτος δὲν εἶναι ἀρκετὰ πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν.

— Ὁχι, ἀναμφιβόλως ὁ κόσμος ζητεῖ ἄλλα προσόντα ἐξ ἐκείνων, οἵτινες θέλουσι νὰ τὸν κυβερνώσιν ἢ νὰ τὸν σταλιζώσιν.

Ἄν καὶ ἐντελῶς ἐν γνώσει τῆς αἰτίας ὁ Ἑρρίκος δι' ἣν ὁ βαρῶνος εἶχεν ἀποσυρθῆ τοῦ κόσμου, δὲν ἠθέλησεν ἐντούτοις νὰ ὀμιλήσῃ περὶ τόσον λεπτῆς ὑποθέσεως μετὰ ξένου. Αἱ δυστυχίαι τοῦ ἀρχοντος τοῦ Καρρόου ἦσαν ἱεραὶ καὶ διὰ τοὺς φλυαροὺς αὐτοῦ τοῦ χωρίου, ὥστε ἀλλάξας ἀμέσως ὀμιλίαν, ἠρώτησε τὸν ἄγνωστον ἐὰν ἐγνώριζεν οἰκογενεῖάν τινα τοῦ χωρίου.

— Ὁχι πολὺ σχετικῶς, ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος οὗτος· ἐνθυμοῦμαι ὅμως τὰ ὀνόματα κατοίκων τινῶν. Ἰπῆρχε πρῶτον ὁ ἰατρός Ἐμμανουήλ.

— Ἀπέθανε πρὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν. Ὁ ἰατρός Ὀρμ, ὁ ἀξιοσεβαστός ἐφημέριός μας, τὸν διεδέχθη.

— Ὁ Ἐμπεῦ κατόπι.

— Ζῆ ἀκόμη, εἶπε ξηρῶς ὁ Ἑρρίκος Ἄσθων, καὶ δύνασθε ν' ἀναγνωρισθῆτε μετ' αὐτοῦ, ἂν θέλετε.

— Ὁχι παντελῶς, ὑπέλαβεν ὁ ἄγνωστος γελῶν. Ἐὰν ἐνθυμοῦμαι καλῶς, ἦτα ῥαδιοῦργός τις καὶ περιέργος, ὅστις ἔχων τὴν μύτην του εἰς τὰς ἀλλοτρίας ὑποθέσεις, μολονότι δὲν παρημέλει τὰς ἰδικὰς του· διότι ἐὰν ἐξηκολούθησε τὰ στάδια, τὸ ὁποῖον ἤρξατο τόσον ἐπιτυχῶς, ὅτε τὸν ἐγνώρισα, ὁ Ἐμπεῦ πρέπει νὰ ἦναι ἤδη πλούσιος.

— Εἶναι πλούσιος, καὶ βλέπω ὅτι τὸν γνωρίζετε.

— Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι, ἐνός καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ πρέπει νὰ διέβρυσεν ὡς

ἡσυχον ῥυάκιον μακρὰν τῶν τρικυμιῶν τοῦ κόσμου. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι ὁ ἐνοικιαστὴς Ἄσθων.

— Ὁ θεὸς μου! ἀνέκραξεν ὁ νεανίας μετὰ τόνου εὐχαρίστου ἐκπλήξεως· διότι ἡ εὐγνώμων καρδία του δὲν ἠσθάνετο ζωηροτέραν εὐχαρίστησιν, ἢ ὅτε ἤκουε ν' ἀποδίδωσι δικαιοσύνην εἰς τὸν εὐγενῆ χαρακτήρα τοῦ ἀξιοτίμου συγγενοῦς του.

Αἱ λέξεις αὗται «ὁ θεὸς μου» παρήγαγον ὡς τι ἠλεκτρικὸν ἀποτέλεσμα ἐπὶ τοῦ μυστηριώδους ξένου. Συνεκινήθη, καὶ, ἀρπάσας ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν Ἑρρίκον, ἐξήτασε περιέργως τὸ πρόσωπόν του.

— Θεέ μου! ἀνέκραξε, πῶς ὁ καιρὸς παρέρχεται!

Ὁ Ἑρρίκος Ἄσθων δὲν ἐγνώριζε διατί ἠσθάνετο ἑαυτὸν συγκινοῦμενον ἐκ τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς ταύτης ἢ ἐκ τῶν τρόπων τοῦ ἀγνώστου. Οἱ λόγοι του ἐφαίνοντο ἠχοῦντες ἐν τῇ καρδίᾳ του ὡς ἐὰν εἶχεν ἐγερθῆ ἐν αὐτῇ χορδὴ τις πρὸ μακροῦ χρόνου κοιμημένη.

— Φαίνεται ὅτι μὲ γνωρίζετε, εἶπεν.

— Ὁχι, . . . ναί! δηλαδή ἐνθυμοῦμαι ὅτι σᾶς εἶδον παιδίον κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπίσκεψίν μου παρὰ τῷ ἀξιοτίμῳ γέροντι φίλῳ μου.

— Θέλει εὐχαριστηθῆ μεγάλως νὰ σᾶς ἴδῃ· διότι ὁ ἐνοικιαστὴς δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες λησμονοῦσιν ἐκείνους, τῶν ὁποίων ἔσφιγγαν τὴν χεῖρα φιλικῶς. Τίνα πρέπει νὰ ὀνομάσω;

— Περιττόν . . . ἴσως δὲν θέλει ἐνθυμηθῆ τὸ ὄνομά μου, ἀπεκρίθη ὁ ἄγνωστος στένων. Παρήλθε τόσος καιρὸς ἀφ' οὗ δὲν εἶδομεν ἀλλήλους.

— Ἀδικεῖτε τὴν καρδίαν καὶ τὴν μνήμην του.

— Ἴσως.

— Τοῦλάχιστον θέλετε τὸν ἐπισκεφθῆ;

— Ὁχι πρὸ τῆς πρωΐας, ὑπέλαβεν ὁ ξένος, ἀποφεύγων ν' ἀπαντήσῃ κατ'εὐθείαν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην. Πιθανὸν νὰ μείνω ἐπὶ πολὺ εἰς τὸ φρούριον . . . συγχωρήσατέ μοι, προσέθηκε, νὰ σᾶς κάμω μίαν παρατήρησιν· δὲν προτίθεμαι νὰ σᾶς προσβάλλω. Ἄλλ' οἱ τρόποι καὶ ἡ ὀμιλία σας δὲν μαρτυροῦσι χωρικόν.

Ὁ μαθητὴς τοῦ ἀξιοτίμου ἐφημερίου Ὀρμ τῷ ἐξήγησε τίνι τρόπῳ νῆτύχησε νὰ λάβῃ ἀνατροφήν ἀνωτέραν τῆς τάξεώς του.

— Εἶσαι εὐτυχὴς, εἶπεν ὁ ξένος, διότι σπανίως ἡ τύχη ἐπανορθοῖ τὴν ἀδικίαν τοῦ κόσμου.

— Τὴν ἀδικίαν!

— Ναί, ἢ τὴν εἰμαρμένην· ὀνομάσετέ την, ὅπως θέλετε· ἦτις καταδικάζει τὸ πνεῦμα εἰς ἀπραξίαν.

Ταῦτα λέγοντες ἐφθασαν παρὰ τὴν θύραν τοῦ φρουρίου, ὅπου ὁ ἄγνωστος ἐχαιρέτησεν εὐγενῶς τὸν νεανίαν εὐχαριστήσας αὐτὸν διὰ τὴν συνοδίαν του.

Ὁ Ἑρρίκος ἀπομακρυνόμενος ἐπεστράφη δις ἢ τρίς καὶ εἶδε τὸν ἄγνωστον ἰστάμενον καὶ θεωροῦντα αὐτόν.

— Εἶναι παράδοξον, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος κατ' ἰδίαν. Τί κοινὸν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ σὶρ Οὐίλλιαμ Μομβράυ; ὁ βαρῶνος πολλὰ ὀλίγας ἐπισκέψεις δέχεται, καὶ πιστεύω ὅτι ἐξαιρέσει τοῦ σεβασμίου ἐφημερίου εἶμαι ὁ πρῶτος συνδαιτυμένων, ὅστις προσεκλήθη πρὸ ἐτῶν εἰς τὴν τράπεζάν του, καὶ, προσέθηκε μετὰ πικρίας, ὀφείλω τὴν εἰσαγωγὴν μου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, ἣν προσέφερον κατὰ τύχην τῇ ἀνεψιᾷ του.

Ἐὰν ἠδύνατο ν' ἀναγνώσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς ἐλπίδας, ἃς ἐγέννησαν αἱ τελευταῖαι εἰκοσιτέσσαρες ὥραι, ἡ ὑπερηφάνειά του ἤθελε μὲ περιφρονήσει . . . Ἄλλ' ὄχι, εἶπεν ὑπέικων εἰς εὐγενεστέραν ὄθησιν, τὸν ἀδικῶ! θέλει ἴσως μεμψή τὴν οἴησίν μου, θέλει ἔλθει εἰς διένεξιν μετ' ἐμοῦ· ἀλλ' ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ περιφρόνησις δὲν ἐνοικοῦσιν εἰς τὴν εὐγενῆ καρδίαν του· ὁ κόσμος τῷ ἐπροξένησε μεγίστας λύπας, ὥστε δὲν δύναται νὰ τῷ ἀφῆκε τὰς κακὰς ταύτας ἔξεις.

Πολλάκις, πορευόμενος, ἴστατο ἵνα ἀκούσῃ τὸν κωδωνίσκον τοῦ πυλωρείου. Ἐὰν ὁ μυστηριώδης ξένος εἶχεν ἀληθῶς τὴν πρόθεσιν νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν βαρῶνον, θὰ ἦτο παράδοξον ἂν δὲν εἰσῆρχετο.

— Ἄ! εἶπεν, ὁ ἀνεμὸς θὰ ἐδίωξε τὸν ἤχον πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος· δεικνύομαι παιδίον ταραττόμενος ἐξ ἀνυποστάτων ὑπονοιῶν.

Σκεφθεὶς οὕτω ἠκολούθησε τὴν πρὸς τὸ πρεσβυτέριον ὁδόν, ἀποφασίσας νὰ ὑπάγῃ τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν ἔπαυλιν ἵνα μάθῃ τι περισσότερον περὶ τοῦ ξένου, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ καὶ οἱ τρόποι ἐκίνησαν τὴν περιέργειαν αὐτοῦ.

Ὁ δὲ ξένος ἀντὶ νὰ βαδίσῃ πρὸς τὸ πύλινον

λωρεϊον, εὐθύς ὡς ὁ ὀδηγός του ἐγένετο ἀφαντος, ἔλαβε τὴν ἀτραπὸν τὴν φέρουσαν κατὰ μῆκος τοῦ κήπου, καὶ ἐπροχώρησε ταχέως ἕως οὗτου συνήντησε τρεῖς στήλας ἐκ λίθου, λείψανα τοῦ ἀρχαίου φρουρίου, ἐφ' ὧν ὠκοδόμητο οἰκίσκος ἀγροτικός προεξέχων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο ἦτο προφανῶς ἡμελημένον πρὸ πολλῶν χρόνων· διότι οἱ τοῖχοί του ἐκαλύπτοντο ὑπὸ λειχίνων καὶ βρύων, καὶ ἐν θραυσμένον παραθυρόφυλλον ἐταλαντεύετο μετὰ τριγμοῦ ὑπὸ τῆς νυκτερινῆς αὔρας.

— Ἴδού τὸ μέρος, εἶπε προσηλῶν τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ παραθύρου, καὶ ὁμως δὲν βλέπω κανένα... ἴσως δὲν εἶναι ἀκόμη ὄρα.

Ἐλαφρὸς θροῦς ὑπὸ τὸν πυκνὸν κισσὸν τὸν ἀνέρποντα περὶ τὸ παράθυρον τῶ ἀνήγγειλεν ὅτι ὑπῆρχε τις ἐν τῷ οἰκίσκῳ· ἤρχισε λοιπὸν νὰ τονθορίζῃ ἀσμάτιόν τι δημῶδες τῆς Ἰνδίας. Μετὰ τὴν πρώτην στροφὴν ἔπαυσεν· ἀμέσως δὲ φωνὴ γυναικὸς ἐτόνισε τὴν δευτέραν στροφὴν.

Ἐπλησίασε τότε ὅσον ἠδύνατο πλησιέστερα καὶ γυνὴ τις λευκῆ κεκαλυμμένη ὑφάσματι ἐπεφάνη εἰς τὸ παράθυρον.

— Στ! Στ! Ἐψιθύρισεν αὐτὴ.

— Ζάρα!

— Ὁ Χάν!

Τὰ δύο ταῦτα πρόσωπα ἦσαν ἡ τροφὸς τῆς Ἑλλεν καὶ ὁ ἔμπιστος τοῦ Μίραν, ἀτινα συνητῶντο μυστηριωδῶς ἐνταῦθα.

— Ποῦ εἶναι ὁ Μίρην-Ἄφαξ;

— Ἐδῶ, ἐπὶ τῆς Ἀγγλίας.

Μειδιάμα θριαμβευτικὸν ἐφώτισε τοὺς μελαγχροινούς ἀλλ' ὄχι ἀκόμψους χαρκατῆρας τῆς γυναικὸς ταύτης, διότι ἐγνώριζε τὴν ἀδάμαστον ἐνεργητικότητά του υἱοῦ τῆς Ρεγκούμ (*) καὶ τὸν διακαῆ πρὸς τὴν Ἑλλεν ἔρωτά του.

— Νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὰς Ἰνδίας, εἶπε, νὰ φύγωμεν ἐκ τοῦ ἀνιαροῦ τούτου τόπου, ὅπου τὰ ἄσπρα τῶν πτηνῶν εἶναι θλιβερά, καὶ τὰ ἀνθη ἔχουσι τὴν καχεκτικὴν ὠχρότητα τοῦ θανάτου!

— Ἡ μίς Δεβέρ εἶναι εὐτυχῆς ἐν τῇ νέᾳ τῆς διαμονῇ;

— Δὲν ἠξεύρω τί ν' ἀποκριθῶ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, δὲν ἐννοῶ πλέον τὸ τέ-

κνον μου· ὁ χαρακτήρ του μετεβλήθη ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἔθεσε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς ὀμιχλώδους ταύτης νήσου, τὸ μέτωπόν της ἐγένετο σοβαρὸν καὶ σύννον, μειδιᾷ ἀναμφιδόλως ἐνίοτε, ἀλλὰ δὲν εἶναι πλέον τὸ ἐλαφρὸν καὶ χάριεν μειδιάμα τῆς παιδικῆς ἡλικίας της.

— Ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ δεικνύεται ἀγαθὸς πρὸς αὐτὴν;

— Ὅσον δύναται νὰ δειχθῇ ἐν πτώμα· τὰ πάντα ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ ὀμιλοῦσι περὶ τοῦ παρελθόντος, περὶ τῶν ἀποθανόντων· εἶναι ἡ διαμονὴ τοῦ πένθους. Ὡ! πόσον ἡ διαμονὴ αὕτη εἶναι διάφορος ἐκείνης ἣν ἐπεθύμουν νὰ κοσμήσω δι' αὐτὴν ἐν τῇ Ἰνδίᾳ!

— Λοιπὸν τότε δὲν θὰ κοπιᾶσωμεν πολὺ νὰ τὴν ἐπαναφέρωμεν ἐκεῖ;

— Δὲν ἠξεύρω, ἀπεκρίθη ἡ τροφὸς μετ' ἥθους σκεπτικῶ. Σήμερον τὸ πρωτὶ ἤθελον ἀπαντήσῃ καταφατικῶς εἰς τὴν ἐρώτησίν σας· τῶρα ὁμως ἀμφιβάλλω. Ἡ Ἑλλεν ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποθάνῃ.

— Ν' ἀποθάνῃ! ἦτο ἀσθενῆς.

— Ὁχι· ἀλλ' ὁ ἵππος της τὴν παρέσυρε καὶ ἐσώθη ὑπὸ τινος νέου χωρικοῦ, τὸν ὅποιον ὁ θεὸς της ἐκάλεσεν εἰς τὴν τράπεζάν του, ἀντὶ νὰ τῷ δώσῃ ὀλίγα χρήματα.

— Τὸ ὄνομα τοῦ νέου τούτου χωρικοῦ! τὸ ὄνομά του;

— Ἐρρίκος Ἄσθων.

— Μέγιστος Θεέ! ἐψιθύρισεν ὁ Χάν ἀγγλιστί, πόσον εἶναι παράδοξοι αἱ βουλαὶ σου!

— Πρέπει ν' ἀπαλλαγῶμεν αὐτοῦ, εἶπεν ἡ Ζάρα ψυχρῶς, ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐκριζώσῃ ξηρὸν τι δενδρύλλιον.

— Μὴ ἐλπίζετε εἰς ἐμὲ περὶ τούτου!

— Τότε, ἀνέκραξεν ἡ τροφὸς, εἶπέτε εἰς τὸν κύριόν σας νὰ ἀποβάλλῃ πᾶσαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας, διότι προαίσθησίς τις μοι λέγει ὅτι ἡ Ἑλλεν ἀγαπᾷ τὸν χωρικὸν αὐτόν.

Καὶ εἰπούσα ταῦτα ἀπεσύρθη τοῦ παραθύρου.

Ὁ ἐπίτροπος τοῦ Μίραν Ἄφαξ ἔμεινε πρὸς καιρὸν ἀναποφάσιτος, μὴ γνωρίζων τί νὰ πράξῃ. Αἱ πληροφορίες ἃς ἔλαβεν ἀνέτρεψαν προφανῶς τὸς ὑπολογισμούς του. Ἦτο παράδοξον ὅτι ἀνθρώπος συνειθισμένος εἰς τὰ δεσποτικά μέσα τῆς ἀγα-

τολῆς ὠπισθοδρόμει εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ ἀποβάλλῃ ἐκ τῆς ὁδοῦ τοῦ κυρίου του ἕνα νέον μεθ' οὗ δὲν ἐφαίνετο παντελῶς συνδεδεμένος. Ἡ τροφὸς δὲν ἐνόει τίποτε. Ἴσως ἐξήγει μόλις εἰς ἑαυτὸν τὰς αἰτίας ταύτας. Παρόμοιαι ἐναντιότητες δὲν εἶναι σπάνιαι εἰς τὰς μᾶλλον περιφρονητέας φύσεις.

— Διατὶ ἐπανῆλθον εἰς τὴν Εὐρώπην; ἐψιθύριζε βαδίζων ἐπὶ τὰ ἴχνη του· αἱ παλαιαὶ ἀναμνήσεις ἀναγεννῶνται καὶ πάλιν. Ἐπεθύμουν νὰ μὴ εἶχον συναντήσῃ τὸν νέον τοῦτον, διότι ἂν δὲν ἦτο ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Ματθαίου Ἄσθων, ἡ ὑπόθεσις ἦτο εὐκολος. Αὐτὸς ὁμως δὲν ἔχει τίποτε νὰ φοβῆται ἐκ τῆς χειρὸς μου. Δὲν ἐπιθυμῶ, δι' ὄλους τοὺς θησαυροὺς τῆς Ἰνδίας, τὸ αἷμά του νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου.

Διήλθε τὴν πλατείαν τῆς κοινότητος κατεσπευσμένῳ τῷ βήματι καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ χωρίον, ὅπου ὄχημα ἐπρόσμενον αὐτόν· εἶχε λησμονήσῃ τὴν ἐπίσκεψιν ἣν ὑπεσχέθη εἰς τὸν ἀγρονόμον καὶ χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τινὰ ἄλλην οἰκίαν, χωρὶς νὰ λάβῃ τὸ ἐλάχιστον ἀναψυκτικὸν ἐρρίφθη εἰς τὸ ὄχημα εἰπὼν μόνον « Λονδίνον ».

Ὁ δ' Ἐρρίκος Ἄσθων ἐπῆγε τὴν ἐπαύριον εἰς τὸν ἔπαυλιν καὶ ἠρώτησε τὸν θεῖόν του ἂν εἶδε τὸν μυστηριώδη ξένον.

— Ξένον! ἐπανελάβεν ὁ γέρον θλιβερῶς, ὄχι, σὺ εἶσαι ὁ μόνος ξένος, Ἐρρίκε, τὸν ὅποιον εἶδον σήμερον· ἠκούσαμεν νὰ ὀμιλῶσι περὶ τῶν κατορθωμάτων σου, ἡ θεία σου καὶ ἐγώ. Ἐδείπνησες εἰς τὸ φρούριον· ἔμαθες ἤδη νὰ μᾶς λησμονῆς· τὸ προσεχὲς μάθημα θέλει σὲ διδάξει, ὑποθέτω, νὰ μᾶς περιφρονηῖς.

— Ἰμᾶς νὰ περιφρονησῶ! ἀνέκραξεν ὁ νεανίας· θεεῖ! θεεῖ! δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ προφέρητε τόσῳ σκληρὰν λέξιν! σᾶς νὰ περιφρονησῶ, σᾶς εἰς τὸν ὅποιον ὀφείλω τὸ πᾶν! Σεῖς μὲ μετεχειρίσθητε πάντοτε μετ' ἀγαθότητος πατρός, καὶ μόνον τὸ ὄνομα σᾶς λείπει ἵνα ἦσθε τοιοῦτος· ἐγὼ οὐδέποτε ἐγνώρισα ἄλλον!

— Τὸ εἶπα ἐγὼ τῆς γραίας, ὑπέλαβεν ὁ θεὸς του σφίγγων τὴν χεῖρα αὐτοῦ, τῆς εἶπον ὅτι σὺ δὲν εἶσαι οὔτε ὑπερήφανος, οὔτε ἀχάριστος.

Ὁ Ἐρρίκος ἔσπευσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν· διότι ἐγνώριζε τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἀγαθῆς γραίας.

— Τί τρέχει Ἐρρί; (οὕτω ἐκάλει αὐτὸν ἡ θεία τοῦ θωπευτικῶς) ἠρώτησε βλέπουσα ὅτι ὁ θετὸς υἱὸς της ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς πρὸ καιροῦ κενῆς ἔδρας του παρὰ τὴν ἐστίαν.

— Τρέχει... τρέχει ὅτι ἐπληγώθη, ἐπληγώθη βαθέως!

— Τίς σ' ἐπλήγωσεν; ἠρώτησεν ἡ γραία πεφοβισμένη· ὄχι βέβαια ὁ ἵππος, χθὲς;

— Ὁχι, θεία, ὄχι· ἀλλ' οἱ σκληροὶ λόγοι τοῦ θεοῦ μου.

— Ἐδείχθη κακὸς; Ἐρρί.

— Μὲ εἶπεν ὅτι καὶ οἱ δύο μὲ νομίζετε μεταβληθέντα καὶ ἀχάριστον, καὶ δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ τί τὸ δυνάμενον νὰ μὲ πληγώσῃ; εἶναι πολὺ σκληρὸν νὰ κρινώμεθα κακῶς παρ' ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀγαπῶμεν.

— ἔχεις δίκαιον, Ἐρρί, ἔχεις δίκαιον, ὑπέλαβεν ἡ γραία κλαίουσα. Ἀλλ' εἶναι λάθος τοῦ Ματθαίου· εἶναι ἔτοιμος πάντοτε νὰ συλλαμβάνῃ ἀνοησίας εἰς τὴν κεφαλὴν του. Ἴσως δὲ διότι πλήττει μόνος τὸ ἐσπέρας. Μᾶς λείπεις, Ἐρρί, καὶ δὲν ἔχομεν κανένα νὰ μᾶς εἰπῇ καληνύκτα· τὸ ἐννοῶ ὅτι εἶναι ἀδυναμία, ἀλλ' ἐσυνειθίσαμεν. (Ἀκολουθεῖ.)

ΜΙΚΡΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

DES BOUDOIRS. (*)

A.

Ἀβεβαιότης. — Σύντροπος πολλάκις προτιμότερος τῆς γνώσεως τῆς ἀληθείας, καὶ τὸν ὅποιον πάντες ἐπιμένουσι νὰ διώξωσιν.

Ἄγνοια. — Οὐδέποτε ἐξέρχεται τοῦ boudoir, χωρὶς νὰ μεταβληθῇ εἰς γνῶσιν.

(*) Ἡ λέξις Boudoir σημαίνει θάλαμον ἴδιον τῶν γυναικῶν ἀναλογουῦντα πρὸς τὸ σπουδαστήριον τῶν ἀνδρῶν, ἐν ᾧ μένουσιν ἀτημελήτως ἐνδεδυμέναι, καὶ μελετῶσιν ἢ περὶ ἄλλην τινὲ ἐργασίαν καταγίνονται καὶ ἐν ᾧ δέχονται μόνον τὰς μᾶλλον ἢ τοὺς μᾶλλον σχετικούς αὐτῶν. Δὲν εἶναι, ὡς τινες τὴν μετέφρασαν, μῆτε κομμωτήριον μῆτε κοιτῶν. Κατὰ τὴν γνώμην δὲ τοῦ συγγραφέως τοῦ μικροῦ τούτου λεξικοῦ, « boudoir εἶναι γὰρ ἐν ᾧ θύουσι τῷ ἔρωτι. »

(*) Regum ἡγεμονίς Ἰνδῆ.

Ἄδυναμια.—Εἶναι πολλὰκις ἡ ἰσχύς τῆς γυναικός.

Ἄθωβτης.—Ἐραῖον ἄνθος ὅπερ χάνει τὴν δροσερότητά του ἐν τινὶ boudoir.

Αἰδώς.—Κόσμημα τῆς αἰθούσης, ὅπερ ἐποβάλλεται ἐν τῷ boudoir.

Ἀκαιρία.—Κάμνει πολλὰκις νὰ κερδίσῃ τις ἐν τῷ ἔρωτι, ὅ,τι κάμνει ν' ἀπολέσῃ τις ἐν τῇ ἰδούῃ.

Ἀκκισμοί.—Ὅπλα τῶν ὁποίων τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τὸσῶ μάλλον ἀσφαλές, καθ'ὅσον μεταχειρίζονται ταῦτα κατ' ἐχθρῶν ἠττημένων.

Ἀμαρτία.—Ὅτε λέγομεν ἄσχημος ὡς ἡ ἀμαρτία δὲν ἐννοοῦμεν βεβαίως τὴν ἐρωτικὴν ἀμαρτίαν.

Ἀναβολή.—Προξενεῖ τὴν ἀπελπισίαν τοῦ ἐραστοῦ χωρὶς νὰ προφυλάξῃ τὴν ἐρωμένην ἀπὸ τῆς πτώσεώς της.

Ἀνάμνησις.—Ἡ ἀνάμνησις τῆς εὐτυχίας εἶναι πάντοτε εἰκὼν κολακευτικὴ (flatté) τῆς πραγματικότητος.

Ἀνθοδέσμη.—Δὲν πρέπει νὰ προσφέρηται ἢ ἐν τῷ boudoir νεαρᾶς τινος καλλονῆς· ἄλλως δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς σάτυρα.

Ἀνία.—Γίνεται ἀφαντος ἐκ τοῦ boudoir, εὐθύς ὡς εὐρεθῶσιν ἐν αὐτῷ δύο.

Ἀντιπάθεια.—Εἶναι ὃν εἰς τὸ ὁποῖον αὐστηρῶς ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος τοῦ boudoir.

Ἀνυπομορῆσις.—Τὸ μάλλον ἀρέσκον εἰς τὰς γυναῖκας ἰδίωμα τοῦ ἐραστοῦ, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ἐντούτοις τὸν μέμφονται.

Ἀπαρχαὶ ἢ ἀκροβλῖα.—Ἐδέσμα ἐξαιρέτως ἐπιζήτητον καὶ τὸ ὁποῖον δὲν διατηρεῖται· τὸ φρονιμώτερον εἶναι νὰ γεύηται τις αὐτοῦ ἀνευ ἀναβολῆς.

Ἀπειρος.—Πτηνὸν σπάνιον καὶ περιεργον, ἀνατρεφόμενον μετὰ πολλῆς δυσκολίας, καὶ ἀποθνήσκον πάντοτε πρὶν ἢ ἀνταμείψῃ τοὺς κόπους σου.

Ἀποπόησις.—Τύπος τὸν ὁποῖον ἤθελον παύσει ταχέως νὰ ἐκτελῶσιν, εἰάν ἐγνώριζον τὴν ἀληθῆ σημασίαν του.

Ἀπουσία.—Καθιστᾷ τὸν ἔρωτα τὸσον ἀσθενῆ ὥστε σπανίως ἀναλαμβάνει.

Ἀτημέλητον.—Στολισμὸς τοῦ boudoir· εἶναι ὁ μάλλον ἐπαγωγός.

Ἀὔριον.—Λέξις ἣτις, ἐν τῷ στόματι γυναικός, σημαίνει ἐνίοτε σήμερον.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ.

Ὁ ἄγγελος ὃν ἠγαπήσαμεν μέχρι παραφροσύνης, γίνεται ἐνίοτε, μετὰ τὸν καιρὸν, γεροδιάβολος ὃν ἀποστρεφόμεθα.

Ἐρασμος.

Ἐγὼ πιστεύω ὅτι ὁ Θεὸς πλάττει διδύμους τὰς ψυχὰς, ἀλλ' ὅτι χωρίζονται πίπτουσαι τῶν χειρῶν αὐτοῦ, ἐνίοτε ἵνα συναντηθῶσιν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνίοτε ἵνα συναντηθῶσι καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἐν τῇ μιᾷ καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ περιπτώσει εὐρίσκεται ὁ ἔρωσ, ἡ εὐτυχία καὶ ὁ παράδεισος.

Εἰς τινὰ μέρη, κατὰ τινὰς ὥρας, τὸ θεωρεῖν τὴν θάλασσαν εἶναι δηλητηριώδες. Εἶναι ὡς τὸ θεωρεῖν ἐνίοτε γυναῖκα.

B. Οὐγκώ.

Ὁ πρῶτος ἐραστὴς γυναικός τινος δὲν εἶναι ποτε ὁ τελευταῖος. A. Dupuy.

Τὸ πρόσωπόν μας εἶναι προσωπεῖον· ὁ ἀληθὴς ἄνθρωπος εἶναι ὅ,τι κρύπτεται ὑπὸ τὸν ἄνθρωπον. Ἐὰν ἐβλέπέ τις πραγματικῶς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον συνεσπειρωμένον καὶ ἐστεγασμένον ὀπισθεν τῆς ὀπτικῆς ἀπάτης, ἣτις καλεῖται σὰρξ, πολλὰς θὰ ἐδοκίμαζεν ἐκπλήξεις. Ἡ κοινὴ πλάνη εἶναι ὅτι ἐκλαμβάνομεν τὸ ἐξωτερικὸν ὃν, ὡς τὸ πραγματικὸν ὃν. Κόρην τινὰ, π. χ. ἐὰν τὴν ἐβλέπομεν οἷα εἶναι, θὰ ἐφαίνετο πτηνόν. Πτηνὸν ἔχον μορφήν κόρης, τί λεπτοφυέστερον!

B. Οὐγκώ.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 43—44 φυλλαδίῳ αἰνίγματος. — B-αφή.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Μὴ ἔχουν κατοικίαν
Καὶ εἶμαι ὀψιπλάς
Ἄν μὲ καρετομήσῃς
Καὶ μ' ἀναγραμματίσῃς
Θα γίνω στρογγυλός.

Π. Λ. Θ.

ΑΡΧΑΙΑ.

Ἡ ἔθνικὴ Βιβλιοθήκη δέγεται νὰ δημοσιεύῃ εἰς τὸ ἐξώφυλλον φιλολογικὰς ἄγγελιας πρὸς 25 λεπτά τὸν στίχον.

Ἐπίσης ἀναγγέλλει καὶ πάντα τὰ βιβλία, ὧν ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ αὐτῇ παρὰ τῶν ἐκδοτῶν.

Ὁ Ἀληθὴς Βίος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ τῶν καθαρῶν πηγῶν τῆς Γραφῆς καὶ τῆς Ἱστορίας, ὑπὸ Δ. Ι. Κομποθέκρας τιμᾶται δραχ. 1, 50.

Οἱ ἔργα τῆς Θαλάσσης μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγκὼ μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Δ. Γ. Σκαλίδου, πωλεῖται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ Κ. Σοφῆ, ἀντὶ δραχμῶν 7.

Ἐγχειρίδιον τῆς Θρησκείας καὶ Μυθολογίας τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων διὰ τὰ Γυμνάσια, συνταχθὲν μὲν Γερμανιστὶ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Heinrich Wilhelm Stoll, μεταφρασθὲν δὲ ἐκ τῆς ἱ. ἐκδόσεως ὑπὸ Περικλέους Ἰασιμίδου. Μετὰ 32 εἰκόνων. Τιμᾶται ἀντὶ δραχμῶν πέντε καὶ ἡμισείας.

Ἱστορία τῆς Μυθιστοριογραφίας παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ὑπὸ Κωνσταντίνου Ι. Δραγοῦμη. Τιμᾶται δραχ. 3.

Ἱστορία τῆς Φραγκμασωνίας, ἐκ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, συγγραφεὶς μὲν Γερμανιστὶ ὑπὸ J. G. Findel, μεταφρασθεῖσα δὲ εἰς τὴν Γαλλικὴν ὑπὸ Ε. Τάνδελ, καὶ ἐκ τῆς Γαλλικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ Ἀριστείδου Βαμπᾶ.

Ἡ Ἱστορία αὕτη ἐκδοθήσεται κατὰ τεύχη, ἕκαστον τεῦχος θὰ σύγκηται ἐκ 5 τυπογραφικῶν φύλλων καὶ θὰ τιμᾶται δραχμῆς. Τὸ ὅλον βιβλίον σύγκηται ἐκ 12 τευχῶν δημοσιευθησομένων ἀνὰ ἓν κατὰ μῆνα. Συνδρομηταὶ γίνονται ἐν Ἀθήναις παρὰ τοῖς κυρίοις Ν. Β. Νάκη καὶ Σ. Σοφῆ καὶ παρὰ τῷ Γραφεῖῳ τοῦ περιοδικοῦ τούτου ὁδὸς Κόδρου ἀριθ. 5. Ἐν ταῖς ἑπαρχίαις καὶ τῷ ἔξωτερικῷ παρὰ τοῖς ἐκεῖ βιβλιοπωλείοις καὶ τοῖς ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

Ὅσοι βιβλίον ἀγγελίας τῆς Ἱστορίας ταύτης παρακαλοῦνται νὰ τὰς ἐπιστρέψωσιν ἐντὸς τοῦ Σεπτεμβρίου.

ΠΡΟΠΛΗΡΩΣΙΣ.

Οἱ προμηθεύοντες 5 συνδρομητὰς εἰς τὴν ἔθνικὴν Βιβλιοθήκην προπληρώνοντες τὴν ἑτησίαν συνδρομὴν τῶν λαμβάνουσιν ἐπὶ ἓν ἔτος αὐτὴν δωρεάν.

Οἱ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν διεύθυνσιν περὶ τούτου, ἵνα γνωρίζῃ τοῦ πρέπει νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδια· εἰ δὲ μὴ τὰ ἀπωλεσθέντα ἀναπληροῦνται ἀντὶ λεπτῶν 50 ἕκαστον.

ΟΥΔΕΙΣ τῶν ἐν ταῖς ἑπαρχίαις γίνεται συνδρομητῆς, ἀν δὲν πέμψῃ συγχρόνως τῇ αἰτήσεϊ καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἑτησίας συνδρομῆς.

ΠΑΣΑ ἐπιστολὴ μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται οὕτω:

Πρὸς τὸν Ἀρ. Βαμπᾶν συντάκτην τοῦ περιοδ. συγγράμ. α Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. ὡ
Εἰς Ἀθήνας.

Αἱ περιέχουσαι χρήματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ᾖναι ἐπὶ συστάσει.

Πᾶσα προγενεστέρα εἰδοποίησις οὐδεμίαν ἔχει ἰσχύν.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην πέμπτην ἐκάστου μηνός,

ἵπὸ

Ἀριστείδου Βαμπᾶ.

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

(1865-1866)

15^η Σεπτεμβρίου 1866. || Φυλλάδιον 47-48.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

ΛΟΓΟΛΟΓΙΑ.—ΙΣΤΟΡΙΚΑ. Ἐν ἔλευτον Πολιτικῶν Μυστήριον.—ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.—Ὁ Γίβος τοῦ Δημίου.—ΠΟΙΗΣΕΙΣ.—Εἰς Κυπρίσσον.— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ.—Τὸ φρούριον τοῦ Καββίου.— Λεξικὸν des boudoirs.— ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΤΟΑ.— Πρέβλημα.—Εἰδοποιήσεις.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.

Ο ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΥ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

Ἐν Ἑλλάδι . . . . . δραχ. 6.

Μετὰ παραρτήματος . . . . . δραχ. 10.

Ἐν τῷ ἔξωτερικῷ . . . φράγ. 8.

. . . φράγ. 12.

ΔΟΧΗΝΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΑΓΓ. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ.

|| ΟΔΟΣ ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ,
ΑΡΙΘ. 14.

1866.